

NR. 6, AN II (2013)

**REVISTA LICEULUI PEDAGOGIC
"SPIRU HARET" FOCȘANI**

ECHIPA DE REDACȚIE

COORDONATORI:

- **Prof. Doina Adetu, profesor de limba și literatura română**
- **Prof. Elena Hrușcovschi, profesor de istorie**
- **Prof. Nicoleta Stanciu, profesor de religie**
- **Prof. Mariana Șerbănoiu, profesor de geografie**

Redactor șef, Andreea Carst, cl. a XI-a B

Redactor, Alexandra Bătrînu, cl. a XI-a D

Redactor, Emilia Zarzu, cl. a XI-a B

Tehnoredactare computerizată:

Prof. Elena Hrușcovschi

COLABORATORI

- **Petrița Bilbîe, profesor de istorie, Colegiul Tehnic „Dimitire Ghika”, Comănești, Jud. Bacău - invitat**
- **Daniela Ciolpan, Colegiul Tehnic „Gh. Asachi, Focșani – invitat**
- **Ionela Bratu, profesor de informatică**
- **Cătălina Doboș, profesor învățământ primar**
- **Alexandrina Fotin, profesor învățământ primar**
- **Giorgian Flavius Panaite, profesor de istorie**

ISSN 2285 – 0880

ISSN-L = 2285 – 0880

CUVÂNT ÎNAINTE

CANDELE ÎN CER...

Neamul nostru românesc, prea adesea încercat de istorie, a fost binecuvântat de Dumnezeu cu multe suflete-lumină, risipite în toate colțurile țării. Pe unii dintre ei i-am simțit călăuze spirituale încă din timpul vieții lor pământești, iar românii, numindu-i „părinți”, au curs către ei râuri: părintele Arsenie Boca, părintele Cleopa Ilie, părintele Arsenie Papacioc, părintele Teofil Pârâianu, părintele Adrian Făgețeanu, sau părintele Dumitru Stăniloae. Dar știu sigur că sunt mai mulți cei care, știu și sau discreți, și-au petrecut și și-au petrec viața în rugăciuni pentru mântuirea noastră, a tuturor. Și sunt mulți care și-au dat viața pentru credință și neam în închisorile comuniste. Prin astfel de părinți, care și-au făcut sufletele trepte ale lungii scări către divinitate, credința acestui neam a dăinuit, prin astfel de părinți am învățat că rugăciunea este calea prin care ne găsim sensul vieții, prin ei am rezistat, uniți, ca popor.

Un astfel de părinte a fost și Iustin Pârvu, plecat de curând în lumea „unde nu este nici durere, nici întristare, nici suspin”. Ne-a lăsat triștii, dar, paradoxal, fericiți, pentru că avem credința că s-a mai aprins în cer o candelă pentru noi.

S-a născut în județul Neamț, în Poiana Largului, la 10 februarie 1918. Rasa monahală a îmbrăcat-o la Schitul Durău, în 1936. În timpul Celui de-al Doilea Război Mondial, ca preot militar, ajunge până la Don. Absolvă seminarul din Roman în 1945, an în care este arestat de regimul comunist. Condamnat pentru 12 ani, va rămâne în închisoare până în 1964, pentru că va refuza să se lepede de credință. Va fi muncitor forestier, apoi monah la mănăstirile Secu și Bistrița. Din 1992 va începe construcția Mănăstirii Petru Vodă, mănăstire unicat în România pentru că e închinată martirilor temnițelor comuniste, martiri pe care i-ar fi vrut canonizați. Apoi a ridicat o mănăstire de maici, la Paltin, unde ființează un adăpost de bătrâni și unul pentru copii.

Acest exercițiu de sinteză arată că e nevoie doar de câteva rânduri pentru a trece în revistă o viață. Dar, când vrei să arăți că această viață a fost plină de har, cuvintele încep să devină puține și neputincioase. Să zici că viața sa a fost o lecție de credință creștină, o lecție de răbdare, una de iertare, una

de iubire sau toate la un loc, tot ar fi prea puțin. Cum poți să spui cât dăruia părintele Iustin și cum schimba viața a celor care ajungeau la Petru Vodă? Care cuvinte ar putea să exprime speranța și încrederea cu care veneau să-l caute zilnic sute de oameni? Unii doar auziseră de Sfințitul Sa și sperau că-i va ajuta să-l descopere pe Dumnezeu din ei; alții îl cunoșteau de mult timp și veneau la el ori de câte ori viața lor ajungea într-un moment de cumpănă. Aș teptau răbdători în fața chiliei sale pentru că știau că, oricât de ocupat, obosit sau bolnav ar fi părintele, îl va primi pe fiecare, îi va asculta necazul și îi va spune acele cuvinte pe care le aștepta. Și intrau, pe rând, în mica chilie pe care părintele o împărțea cu un motan siamez; rămâneau uimiți de liniștea pe care o găseau aici, într-un loc de pelerinaj, dar nu o regăseau în casele lor mult mai mari și mai confortabile. Părintele avea doar câțiva metri pătrați, iar acel puțin în împărțea cu toți care treceau pe la el cu naturaleză ea celui care s-a născut pentru alții. Deseori, după slujba de la miezul nopții, credincioșii se culcau, dar la ușa chiliei lui, lumina nu se stinge, pentru că nu se retrăgea dacă nu-i văzuse pe toți care veniseră la el. Pe credincioși îi doborâse așteptarea, însă părintelui încă îi dădea putere Dumnezeu, ca dintr-un izvor nesecat. Iar oamenii ieșeau blânzi și iubitori, răbdători și senini, parcă te aflai într-o altă Românie. Poate aceasta este „cea eternă”! Și cred că, încă multe veacuri, noi, sau alții, să mai puțin, venind aici, în vom ajuta să bată mai neam. Pentru că avea dincolo de înțelegerea putere care, suntem siguri, ultima lui suflare, ci, din în ce mai mare, dacă va fi rădăcină și de credință

Aș adar, să mergem Iustin Părvu, să pornim în mormintele tuturor sfinților ilor numai astfel vom mai ști iureș al globalizării și egalizării. Doar de la ei putem învăța a că viața a nu e doar competiție, ci și iubire, nu e doar grabă, ci și răgaz. Doar ei ne învață să conjugăm corect verbul „a fi”.

sperăm că din ce în ce liniștea și cu credință, departe inima acestui părintele în el o putere noastră profană, o nu s-a stins odată cu contra, va deveni din ce udată permanent la noastră.

la mormântul părintelui pelerinaj spre noi trei părinți, pentru că cine suntem în acest

Și, pentru acesta, le spunem cu umilință și recunoștință: „Sărut mâna, părinte Iustin!”, „Sărut mâna, sfințite părinte!”

Prof. Doina Adetu
Liceul Pedagogic “Spiru Haret”
Focșani

PAGINA INVITAȚILOR

Activitatea publică a regelui Mihai între 1940 – 1944

Restricțiile impuse de Conducătorul statului în privința rolului monarhiei în viața politică a României au făcut ca activitatea publică a regelui Mihai I să fie foarte restrânsă. Mihai a trebuit să-și stabilească reședința la Sinaia, unde i s-a fixat un program de activitate care viza o pregătire intelectuală de nivel universitar. Prin modificarea Statutului Casei Regale era împiedicată participarea suveranului și a colaboratorilor săi la activități publice fără aprobarea conducătorului statului. Vizitele lui Mihai la București se făceau numai când era „convocat” de Ion Antonescu..

Pe 23 noiembrie 1940, Ion Antonescu a semnat actul de aderare a României la Pactul Tripartit, ceea ce însemna înglobarea țării în blocul politico-militar al statelor aflate sub hegemonia Germaniei. Astfel, între Adolf Hitler și regele Mihai a avut loc un schimb de telegrame oficiale prilejuite de acest moment, la fel și între suveranul român și regele Italiei, Victor Emanuel al III-lea.¹

Regele și Regina-Mamă erau deseori obligați să participe la dejunuri oficiale, unde erau invitați diverși reprezentanți diplomatici. Purtarea lui Ion Antonescu era de multe ori neprotocolară față de rege și mama sa. O astfel de întâlnire s-a petrecut pe 20 februarie 1941, la scurtă vreme după înfrângerea rebeliunii legionare din ianuarie, la dejunul oferit pentru noul ministru plenipotențiar german, baronul Manfred von Killinger.²

Cu ocazia întrevederii din 12 iunie 1941, Hitler i-a prezentat generalului Ion Antonescu planul de atac al Germaniei împotriva U.R.S.S. Deși nu i s-a cerut în mod direct colaborarea României, Antonescu a spus că dorea să participe la război din prima zi împotriva rușilor, mai ales că națiunea și armata română suferiseră o traumă în vara anului 1940, atunci când au fost cedate fără luptă regiuni mari din teritoriul național. Epoleții militarilor erau, după cum spunea conducătorul statului român, acoperiți de rușine.³

Pe 22 iunie 1941, armata română primea ordinul de zi de la conducătorul statului, generalul Ion Antonescu, care începea astfel: „Ostași, Vă ordon: Treceți Prutul!”, iar România intra în al doilea război mondial mai nepregătită decât intrase în primul război mondial, în 1916. Noul război era unul al tancurilor și avioanelor, în primul rând. Armata română era slab echipată cu blindate, iar aviația, deși avea un personal bine pregătit, nu corespundea exigențelor războiului.

Regele Mihai nu fusese informat despre intenția lui Ion Antonescu de a scoate România din neutralitate și de a intra în război, alături de Germania. El a aflat de noua situație de la regina – mamă, iar aceasta auzise știrea la BBC. Suveranul i-a telefonat lui Mihai Antonescu, care a confirmat știrea, și l-a întrebat totodată de ce nu a fost și el informat. Răspunsul lui Mihai Antonescu, care a spus că regele putea să afle din jurnale, ilustrează perfect situația monarhului, total marginalizat de Conducătorul statului, ce nu-și lăsa nici măcar o „rezervă”

¹ Gheorghe Buzatu, Bogdan Ștefanachi, *op. cit.*, p.20-21

² Ivor Porter, *op. cit.*, p.67

³ Florin Constantiniu, *O istorie sinceră a poporului român*, Editura Univers Enciclopedic, București, 1997, p.398

politică în persoana lui Mihai, în cazul în care politica de colaborare cu Germania s-ar fi terminat dezastruos.⁴

Chiar și așa, tânărul rege a considerat că intrarea în război s-a făcut din motive solide, la fel ca mulți oameni politici și fiind în asentimentul majorității românilor. Recuperarea teritoriilor cedate Uniunii Sovietice, în urma notelor ultimative din 26 și 28 iunie 1940, era și dorința sa.

Contextul politic și militar creat în Europa după aproape doi ani de la declanșarea războiului, făcuseră din Germania hegemonul acestui continent. România semnase deja Pactul Tripartit și regele girase această aderare, așa că intrarea în război, alături de Germania, era o urmare firească a lucrurilor.

O altă componentă a activității publice a regelui în acești ani o reprezintă vizitele sale pe front, după intrarea României în război alături de Germania, împotriva URSS, la 22 iunie 1941. Antonescu l-a invitat pe suveran să-l însoțească pentru prima dată pe front după aproape trei săptămâni de la trecerea Prutului de către armatele române, pentru recucerirea Basarabiei și nordului Bucovinei. Prima

confruntare cu realitățile dure ale frontului a reprezentat o experiență zguduitoare pentru tânărul monarh. Timp de o oră regele a urmărit cu binoclul, alături de Antonescu, soldații români care înaintau și erau secerați de artileria inamică. Regina Elena nota în jurnalul ei că soldații români mor pe capete din cauza lipsei de organizare, de instrucție și a spitalelor de campanie.

Până la 26 iulie 1941, Grupul de Armate «Antonescu» a recucerit Basarabia și nordul Bucovinei, prilej cu care regele a rostit o alocuțiune la radio, elogiind acțiunea armatei române. Pe 22 august 1941, regele l-a avansat pe Antonescu la rangul de mareșal, pentru rolul jucat în eliberarea Basarabiei și Nordului Bucovinei.

Dacă recucerirea acestor teritorii s-a făcut în asentimentul majorității românilor, continuarea războiului dincolo de Nistru, conform deciziei lui Antonescu, fără a se consulta cu regele sau alți factori politici, a fost întâmpinată cu ostilitate. Atât regele, cât și unii generali s-au opus, în frunte cu șeful Marelui Stat Major, I. Iacobici.⁵

Din cauza presiunilor exercitate de militarii de pe front, regele nu și-a mai respectat decizia de a nu fi asociat cu campania dusă dincolo de granițele istorice ale României. Astfel, către sfârșitul lui august 1941, Mihai I a vizitat din nou armata română aflată dincolo de Nistru și a fost din nou îngrozit de condițiile în care luptau soldații.

Ion Antonescu a pregătit o paradă de ziua onomastică a regelui Mihai, de fapt spre a sărbători căderea Odessei, iar suveranul a înțeles foarte bine că mareșalul urmărea reînvierea entuziasmului românilor pentru război. Totuși a participat la paradă, a acceptat ordinul «Mihai Viteazul», oferit de Antonescu, și l-a primit pe mareșalul Keitel. Regele a lăsat să se înțeleagă că singurul lucru care-l interesa la acea paradă era prilejul de a fi alături de soldații și ofițerii săi, de a-i decora și de a le onora drapelele de luptă.

⁴ *Ibidem*, p.399

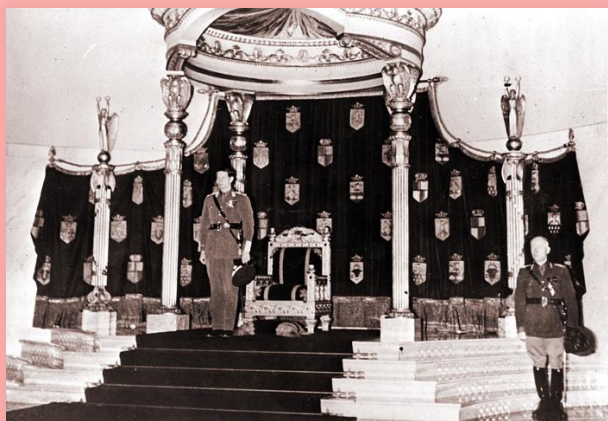
⁵ Vlad Georgescu, *Istoria românilor, de la origini până în zilele noastre*, Editura Humanitas, București, 1992, p.233

Începea astfel o perioadă de intensă frustrare pentru regele Mihai. Împreună cu Regina – Mamă erau nevoiți să aibă zilnic de-a face cu ofițerii germani – unii militari de carieră plini de decență, alții naziști fanatici.⁶

Chiar dacă activitatea publică a regelui a constat în activități aparent lipsite de o mare însemnătate politică, el a reușit să învețe lucruri noi din fiecare și să se maturizeze rapid, atât pe plan personal cât și pe plan politic. Începea să conștientizeze din ce în ce mai bine situația politică internă și externă a României și să realizeze că va avea de jucat un rol important în contextul evenimentelor următoare.

Mijloacele de propagandă în masă și mai ales presa elogiau, zi de zi, activitatea lui Ion Antonescu. Despre rege se vorbea puțin și în termeni neutri. Astfel, până la jumătatea anului 1943, presa oficială a publicat 1293 de articole elogioase la adresa lui Ion Antonescu și numai 261 despre regele Mihai.⁷

Mareșalul a aflat că în anturajul regelui se exprima dezacordul față de continuarea războiului dincolo de Nistru și a insistat ca suveranul să-l însoțească într-o nouă vizită pe front, la începutul lui august 1942. A folosit această vizită în scop propagandistic pentru a arăta opiniei publice că regele era pentru continuarea războiului.

Treptat, Mihai I a început să se delimiteze de politica lui Ion Antonescu. În discursul rostit la radio în noaptea Anului Nou 1943, regele arăta: „Urarea ce fac cu acest prilej poporului meu, căruia istoria i-a hărăzit până acum atâtea suferințe, întretăiate doar de rare luminișuri de dreptate, este ca sfârșitul frământărilor sângeroase care sfâșie omenirea să-i aducă consfințirea definitivă a drepturilor sale nepieritoare.” Acest discurs l-a înfuriat pe Manfred von Killinger, care a protestat la președinția Consiliului de Miniștri, crezând că guvernul vrea să oprească participarea

României la război alături de Germania.⁸

Diferența dintre regele Mihai I care depusese jurământul în septembrie 1940 și același rege care se adresa națiunii la sfârșitul anului 1943 este clară, întrucât anumite calități umane și politice destul de bine conturate sunt vizibile – o atentă alegere a momentului pentru o astfel de declarație și curajul de a afirma drepturile poporului său într-o țară practic aflată sub ocupație germană. În doar trei ani și ținând cont de lipsa unui exercițiu politic real și constant, Mihai devenea vizibil și se arăta lumii ca un suveran veritabil.

Prof. Petrița Bîlbîe
Colegiul Tehnic „Dimitrie Ghika”
Comănești, Jud. Bacău

⁶ Ivor Porter, *op. cit.*, p.71-72

⁷ Ioan Scurtu, *op. cit.*, p.135

⁸ *Ibidem*, p.136-137

**Sfântul Teodosie de la Brazi,
ocrotitorul Buzăului și Vrancei**

Sfântul Ierarh Teodosie s-a născut în ținutul Vrancei, în prima jumătate a veacului al XVII-lea. A fost ales egumen al Mănăstirii Bogdana și hirotonit episcop de Rădăuți în anul 1670. Preia conducerea Mitropoliei Moldovei în 1671. Aflat la cârma bisericii, a avut de îndurat vremuri tulburi, căci turcii și tătarii intraseră ca lupii înfomețați în țară. Creștinii erau asupriți și nedreptățiți, de aceea el a cerut domnitorului să pună capăt asupririi.

Mâniat, Dumitrașcu-Vodă nu dorește să-l asculte pe Mitropolit și-i cere să părăsească scaunul arhieresc, după un an de păstorie. După ce este scos din surghiun, se retrage în părțile Țării de Jos, locuind când la Focșani, când la Mănăstirea Bogdana (județul Bacău).

În acest timp se ocupă și de reconstruirea Mănăstirii Brazi. În 1694, tătarii au năvălit în Moldova, jefuind și distrugând bisericile. Ajunși la Mănăstirea Brazi, îi cer Mitropolitului avutul și odoarele sfântului lăcaș.

După cumplete chinuri, i s-a tăiat capul.

Sfintele Moaște ale Mitropolitului Teodosie au fost înmormântate în grabă și, în 1842, au fost așezate într-un mormânt nou, potrivit relatării Sfântului Antipa (1816-1882, novice la Mănăstirea Brazi), iar capul său a fost scos din mormânt și ținut în mare cinste de viețuitorii sfântului locaș, cinstit cu evlavie în altarul paraclisului subteran până la desființarea așezământului, în 1959. După 1989, Mănăstirea Brazi se redeschide în cinstirea fericitului mitropolit; cercetătorii încep să caute Sfintele Moaște în paraclisul subteran.

Acestea au fost scoase la iveală și Biserica Ortodoxă aprobă canonizarea Mitropolitului Teodosie al II-lea al Moldovei și hotărăște ca zi de prăznuire 22 septembrie, data trecerii sale la cele veșnice.

Îl putem considera unul dintre cei mai importanți ierarhi ctitori de Sfinte locașuri, deoarece se învrednicește să refacă Mănăstirea Brazi, Schiturile Mușunoaiele și Troțușanu.

Astăzi este cinstit ca sfânt cu adevărat din momentul morții lui martirice, prin care a pecetluit ostenelile întregii vieți creștinești în duhul lui Hristos.

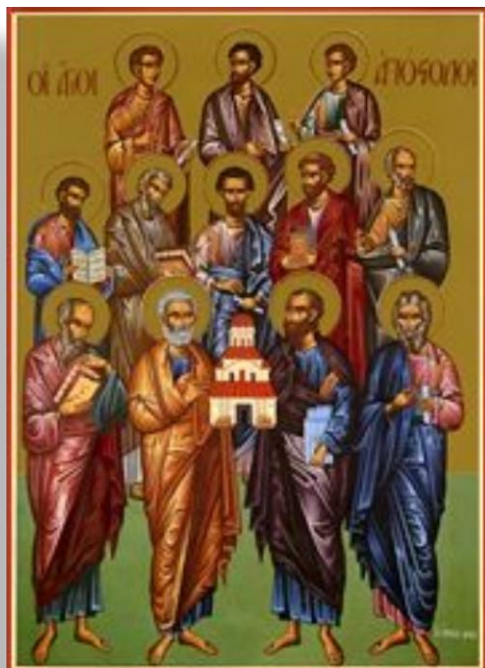
"Bucură-te, Sfinte Ierarhe Teodosie, mare făcător de minuni!!"

Prof. Daniela Ciolpan
Colegiul Tehnic „Gh. Asachi”
Focșani

NIHIL SINE DEO

Misiunea sfinților într-o lume secularizată (I)

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin” (Matei 28, 19). Iată ultima poruncă a Mântuitorului înainte de a Se înălța la Tatăl Ceresc, ultima învățătură mărturisită Sfinților Apostoli. Așadar, religia creștină și implicit Biserica lui Iisus Hristos a prins contur prin propovăduirea îndemnelor dumnezeiești de către ucenici și sfinți consacrați. Ei au botezat și convertit peste cinci mii de semeni în numele Domnului cu ajutorul Duhului Sfânt: „totuși mulți din cei ce auziseră cuvântul au crezut și numărul bărbaților credincioși s-a făcut ca la cinci mii” (Fapt. 4, 4).

De-a lungul vremii, sfinții au îndurat persecuții și chinuri îngrozitoare. În linii mari, au avut parte de un tratament inuman datorită credinței neclintite. Cu nădejde în purtarea de grijă a lui Dumnezeu, au pățit și s-au jertfit, bucurându-se până la ultima suflare de viață, de faptul că au prilejul să sufere pentru Izvorul Vieții, Iisus Hristos. Jertfa lor nu a rămas nerăsplătită, întrucât neprihănirea, dragostea și neînfricarea i-au ridicat în rândul heruvimilor și serafimilor. Acești oameni admirabili se numesc martiri iar ei au trăit într-o perioadă

în care tehnologia și știința nu era deloc definită iar toate fenomenele neobișnuite care se petreceau erau puse pe socoteala zeilor. Misiunea sfinților nu era perturbată de acest aspect specific societății noastre contemporane, dar această latură era compensată îndeșulător cu prigoana împăraților romani. Paradoxal, astăzi când avem libertatea absolută de a ne mărturisi credința în Dumnezeu, a apărut un alt impediment, care parcă reprezintă o primejdie mult mai mare decât chinurile cu care se confruntau sfinții în antichitate: cultura secularizată.

În viața cotidiană, acest proces de secularizare ia tot mai multă amploare pe zi ce trece. Omul contemporan marginalizează tot mai mult credința, rugăciunea și datoria de cele sfinte și astfel devine sclavul păcatului prin simplul fapt că este stăpân pe tehnologie și știință. Știința îi îngăduie omului să controleze lumea exterioară, dar în același timp îl transformă pe planul vieții duhovnicești și interioare în robul pornirilor menținute de ispita diavolului.

Chiar dacă menirea sfinților ar fi una destul de împovărată în această epocă, știm cu toții că indiferent de piedicile ivite în calea lor, vor fi neștrămuțați și cutezători în lucrările lor. De aceea ei înfățișează un model veșnic viu, bun de urmat pentru tinerii de astăzi.

Dragi creștini, trebuie să ne apărăm credința împotriva influenței nefaste a mediului în care ne desfășurăm activitățile de zi cu zi înarmați, bineînțeles, cu rugăciune și smerenie.

Să avem încredere în iubirea nemărginită a lui Dumnezeu, să împlinim voia Sa și mai presus de toate să ne cultivăm sufletele cu cele trei mari virtuți creștine: credința, nădejdea și dragostea.

Robert Voicu

Cls. a X-a B

Liceul Pedagogic „Spiru Haret”

Prof. coordonator Stanciu Nicoleta

Misiunea sfinților într-o lume secularizată (II)

Un proverb străvechi românesc spune că "ziua bună se cunoaște de dimineață". Așa și omul, lucrând cu credință, cu darul pe care i l-a hărăzit Ziditorul a toate, primește un spor de putere de la Cel "de la care vine toată darea cea bună și tot darul cel desăvârșit."

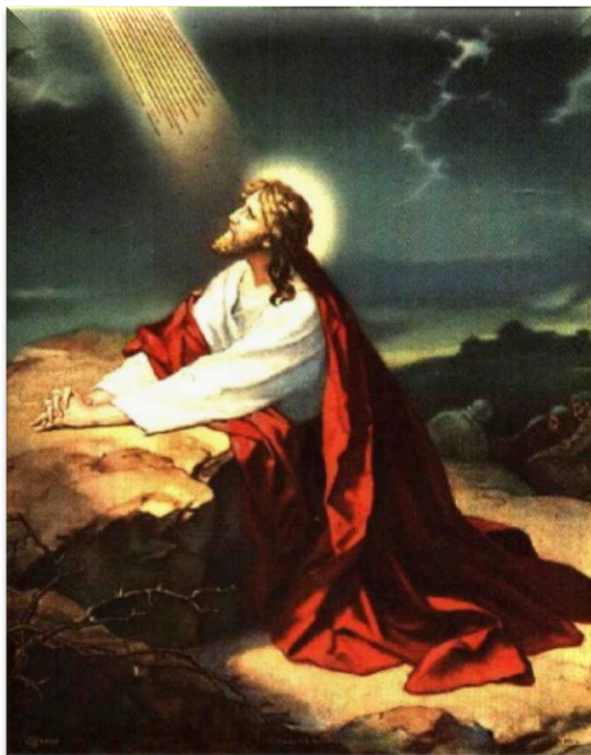
Fiecare zi din viața creștinilor este un mod prin care ne facem o autoevaluare asupra a tot ceea ce înseamnă virtuți teologice, mai exact credința, nădejdea și dragostea. De multe ori ne punem întrebări de tot felul, de vrednicia sau nevrednicia noastră. Așa cum spunea părintele Arsenie Boca, omul devine "întrebătorul complicat și cumplit al veacului acestuia."

Dăca ne detașăm de tot ceea ce înseamnă ispita și putem să facem voia lui Dumnezeu, fără să ne abatem de la calea credinței, așa cum spunea Sf. Maxim Mărturisitorul ne mai putem numi "casnici" ai lui Dumnezeu. (Ef. 2,19)

Din punctul meu de vedere, "casnici" ai lui Dumnezeu sunt acele persoane care, în timpul vieții pământești s-au arătat plini de desăvârșire, în viața religioasă și morală, și care, după trecerea lor la cele veșnice, duc o viață fericită în cer. Aceste persoane sunt **sfinții**, cărora li se cuvine o cinstită și o închinare relativă, manifestată în sărbătorile consacrate lor, în bisericile ridicate în cinstea lor, în preamărirea vieții și faptelor lor, în slujbele rânduite de Biserica în cinstea și pomenirea lor, în venerarea moaștelor și icoanelor și în rugăciunile adresate lor spre a mijloci la Dumnezeu pentru noi.

În lumea noastră plină de îndoieli, deznădejde, scandaluri și multe altele, singura soluție pe care o avem și pe care trebuie să ne sprijinim este **rugăciunea**. Să ne luptăm împotriva răului cu rugăciune, să-L rugăm pe Dumnezeu să-L fie milă de făptura Sa, deși nu suntem vrednici de milă. Fără această armă, fiecare va face ceea ce îi spune gândul și se va întâmpla ceea ce spunea Sf. Cozma: "Vei umbla multă vreme ca să afli un om; și cei care vor trăi vor mânca din lingura din aur."

Toate acestea sunt mijlocite de către sfinți. Aflându-se în apropierea lui Dumnezeu și cunoscând nevoile celor ce sunt în viață, de asemenea, ascultând rugăciunile celor ce sunt vii, sfinții intervin pe lângă Dumnezeu pentru ca acestea să fie împlinite. Desigur, noi nu putem cunoaște în ce măsură aceste rugăciuni și cereri ale noastre sunt împlinite de către Dumnezeu prin mijlocirea sfinților, dar după îndemnul Sf. Apostol Pavel: "Vă îndemn deci, înainte de toate, să faceți cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii... căci acesta este lucru bun și primit

înaintea lui Dumnezeu...(1 Tim 2,1-3), precum și după încredințarea pe care ne-o da Sf. Iacov : "... că mult poate rugăciunea stăruitoare a celui drept"(Iac 5,16), avem credința ca mijlocirile sfinților pentru noi către Dumnezeu nu rămân neascultate, Dumnezeu fiind milostiv.

Fiecare creștin are ca scop în viață **mântuirea subiectivă** sau **îndreptarea**. Desigur , cea mai mare parte din lucrarea pentru dobândirea mântuirii subiective trebuie făcută de fiecare creștin , personal, dar și Biserica , prin sfintele ei slujbe , și îndeosebi prin Sf. Liturghie , de asemenea sfinții prin rugăciunile lor , mijlocesc pentru creștini către Dumnezeu să-și poată dobândi mântuirea, ceea ce nu este un lucru ușor!

Așa cum Dumnezeu , îmbrăcat în om a fost un exemplu pentru omenire , smerindu-se pe Sine "chip de rob luând " pentru a noastră mântuire , așa și noi, creștinii ,trebuie să fim în permanentă cu gândul ca Cineva acolo sus este atent la tot ceea ce facem și gândim, cel mai bine este să ne îngrijim din timp pentru a ajunge la casa Lui cu sufletul curat:" Eu sunt calea, adevărul și viața; cel ce crede în mine are viața veșnică !"

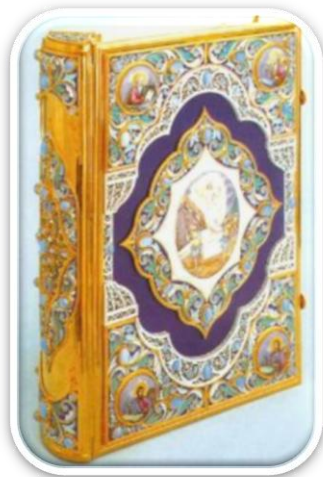
Dana Sîrbu
Clasa a XI-a
Liceul Pedagogic „ Spiru Haret ”
Prof. coordonator Stanciu Nicoleta

Sfânta Liturghie - izvor al vieții veșnice

Sfânta Liturghie reprezintă cea mai mare lucrare și rugăciune a Bisericii. Este slujba sau rânduiala bisericească în cadrul căreia se reactualizează, în Biserică, în chip nesângeros, jertfa Mântuitorului pe Cruce, prin punerea și lucrarea Duhului Sfânt. În timpul săvârșirii acestei slujbe se pogoară Sfântul Duh și preface materia, pâinea și vinul, în Sfântul Trup și Sânge al Domnului și Mântuitorului Nostri Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Logosul Îtrupat.

Această slujbă înfățișează în mod simbolic, toată istoria mântuirii, pornind de la vestirea venirii Mântuitorului în lume, de către prooroci și, până la Înălțarea la Cer în ziua Cincizecimii. Toate evenimentele sunt reactualizate, în cadrul Sfintei Slujbe, prin harul Duhului Sfânt revărsat asupra preotului, la hirotonie, și prin participarea credincioșilor la Sfânta Slujbă. Sfântul Ioan Gură de Aur numește familia "Biserica de acasă", căci orice om cu adevărat credincios păstrează legătura cu Dumnezeu și cu toți Sfinții prin fapte bune, milostenie, credință și rugăciune.

Rugăciunea reprezintă puntea de legătură între om și Fiul Omului, între om și Dumnezeu -Tatăl , între om și toți ceilalți sfinți cărora ne rugăm. Numai atunci, când rugăciunea este făcută cu iubire pentru cele sfinte, cu gând curat și numai în momentul în care cererea noastră către Fiul Omului este făcută din adâncul sufletului, cu lacrimi și credință adevărată atunci ruga noastră este auzită și împlinită..

Sfânta Liturghie, așa cum o avem astăzi este o înșiruire de rugăciuni, cântări și acte care cuprind, în desfășurarea lor, toate adevărurile care duc spre mântuirea noastră. Prin participarea noastră la această Sfânta Slujbă, noi, creștinii aflăm Calea, Adevărul și Viața. Calea spre mântuire este deschisă și viața veșnică va fi, după a doua venire a Mântuitorului Nostri Iisus Hristos, la Judecata de Apoi.

Pentru viața veșnică trebuie să existe o permanentă comuniune a omului cu Fiul Omului. Acesta ne mijlocește Calea spre Dumnezeu Tatăl. Sfânta Liturghie de astăzi este un copac mare, frumos, cu trunchi, ramuri, frunze și flori, în care păsările cerului - adică bunii creștini -găsesc fructe roditoare, adăpost și odihnă. Ea a crescut din sămburele pe care Mântuitorul Hristos L-a aruncat în lume la "Cina Cea de Taină" și în prețioasa Jertfă Supreme pe care a adus-o pe Cruce "în duh și adevăr". Jertfa Lui a înlocuit jertfele sângeroase, a descătușat mintea de întuneric, a dat sufletului omenesc puteri noi și l-a făcut să înțeleagă adevărurile care stau la temelia vieții veșnice.

Sfânta Liturghie reprezintă pentru credinciosul dornic de a cunoaște calea adevărului, jertfa de adorare, jertfa de împăcare, jertfa de cerere și jertfa de mulțumire și de laudă, care se aduce atât de preoții slujitori cât și de toți creștinii dreptcredincioși care participă cu multă evlavie și iubire la cele sfinte în toată această sfântă slujbă.

În Biserica Ortodoxă se oficiază trei Sfinte Liturghii, Liturghia Sfântului Vasile, Liturghia Sfântului Grigorie Dialogul și Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur. Sfânta Liturghie înseamnă slujire obștească, fiindcă se săvârșește pentru toți la un loc ca și pentru fiecare în parte. Toate cele trei forme nu sunt trei Liturghii deosebite ci, una singura în trei feluri, care se slujesc separate în trei timpuri deosebite ale anului în aceeași Biserică și privind același calendar. Prin toate trece același fir conducător și toate au incluse,, Sfânta Cină”. Ele sunt temelia slujirii lui Dumnezeu după legea ortodoxă și unul din mijloacele prin care învățătura creștină este întipărită în sufletele credincioșilor și totodată explicate pe înțelesul tuturor. Din acest punct de vedere putem spune că Sfânta Liturghie este o școală în care creștinul învață dogmele bunei cinstiri a lui Dumnezeu Tatăl. Ea nu cuprinde numai actul Răscumpărării, adică Jertfa de pe Cruce de la Golgota ci și “Cina cea de Taină”, întreaga viață a Mântuitorului de la Întrupare până la Răstignire și Înviere, deoarece toată această viață, prin smerirea la care S-a supus, este Jertfa ce aduce mântuirea întregului neam omenesc, ridicarea din păcatul strămoșesc la viața veșnică.

Biserica este izvorul credinței. Prin intermediul Bisericii, omul primește harul divin și energiile necreate divine. Împreună cu harul primit de la Duhul Sfânt, credință și fapte bune, omul obține unirea cu Dumnezeu, Sfințirea. Se îndumnezeiește în această lume, asemenea celor sfinți, câștigând viața veșnică la cea de a doua venire a Mântuitorului lumii. Omul este centrul lumii și dă sens acestei lumi, unitatea ei, binecuvântând și mulțumind lui Dumnezeu pentru bunătatea și iubirea ce o are pentru noi, “coroana creației”.

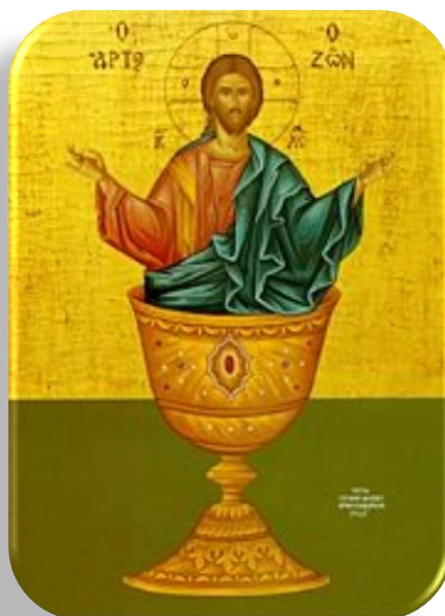

Prin Taina Euharistiei, Hristos coboară real și substanțial în noi, ne face încă din această lume părtași vieții și slavei viitoare. Mulțumită lucrării sfințitoare a Tainei, Hristos, Soarele dreptății, intră ca printr-o fereastră în această lume întunecată și omoară tot ce-l pieitor în ea, împrăștiind peste tot lumina, duh de viață nemuritoare.

Sfânta Euharistie se săvârșește în cadrul Sfintei Liturghii, deoarece aici se adună credincioșii pentru a aduce mulțumire lui Dumnezeu (Euharistia-“Taina Adunării” ca “Taina Aducerii Aminte”) ,că Hristos S-a înomenit, a murit pe Cruce, a coborât în iad, a înviat din morți, S-a Înălțat la Ceruri, ne-a trimis Duhul Sfânt.

Euharistia adusă de Hristos este unică, e adusă odată pentru totdeauna și în ea este înălțarea noastră. Euharistia se săvârșește, de la început și până la sfârșit, asupra pâinii și a vinului. Pâinea și vinul sunt hrana pe care Dumnezeu a creat-o dintru început ca viața: “acestea vor fi hrana voastră”(Facere 1,29). Esența, bucuria acestei vieți nu constă în hrană, ci în Dumnezeu, în comuniunea cu El. “Pâinea lui Dumnezeu care coboară din Cer și dă viață lumii”(Iosua VI,33). “Eu sunt Pâinea vieții, cel ce vine la

Mine nu va flămânzi, cel ce crede în Mine nu va înseta niciodată”(Io.VI,35). Hristos este viața și de aceea El este și hrana. El aduce această viață ca jertfă “pentru toți și pentru toate”, spre a ne face pe toți vieții Sale-vieții noi și a ne arăta, în primul rând nouă, că suntem Trupul lui Hristos. Aici, pe pământ, le aflăm prin Sfânta Liturghie, iar la a doua venire a Mântuitorului Nostru Iisus Hristos, cei dreپți credincioși le vor primi ca rasplată pentru toată credința lor. Așadar, să ne arătăm credința, iubirea, smerenia, milostenia și încrederea în învățăturile sfinte, ca la cea de a doua venire a Mântuitorului Nostru vom fi asemenea îngerilor, vom ajunge în Raiul cel Sfânt, în vecii vecilor. Amin.

Bibliografie

D. Stăniloae, *Teologie dogmatică ortodoxă*, Editura I.D.O.R., București, 1992

Prof. Nicoleta Stanciu
Liceul Pedagogic „Spiru Haret”
Focșani

MARTIRI ȘI SFINȚI

Îmbracă-te în doliu, creștină Românie! Este unul din primele gânduri care mi-au trecut prin minte în momentul în care am aflat de trecerea la cele sfinte a Părintelui Justin Pârnu. Acum, la aproape o lună de la „marea trecere” întru veșnicie a Părintelui, acest gând cu sonorități eminesciene, care mi-a fost insuflat, mă obligă să zăbovesc puțin, păstrând proporțiile și punând lucrurile în ordinea lor firească, asupra asemănărilor de destin al celor două minunate jertfe pe altarul României și al creștinătății române, plecate de la noi: cândva, mai de demult, pe la 1889, Mihai Eminescu, și recent, în anul de grație 2013, Părintele Justin Pârnu.

Dincolo de o tulburătoare apropiere a momentului stingerii lor într-o poziție mediană a lunii iunie, fapt care poate fi plin de semnificații într-o ordine astrală, Părintele Justin și Mihai Eminescu se întâlnesc cel puțin pe trei coordonate ale spațiului spiritual al României.

Amândoi au fost și rămân adevărați **șlefuitori de conștiință creștină românească**, folosind, fiecare în felul său, daltă cuvântului.

Mihai Eminescu a dat limbii române finețea, rafinamentul și expresivitatea filigranului, a doinit jalea poporului român, a țintit cu forță de trăsnet ipocrizia, impostura și politicianismul conducătorilor vremelnici și a fost portdrapelul unității de neam a românilor, subliniind în acest sens rolul major al Bisericii Ortodoxe Române.

Părintele Justin, bunul Părinte Justin, a folosit forța ziditoare a cuvântului, transmițând, într-o curată, inteligibilă și simplă limbă românească, idei înalte și adânci, pentru a alina suferințe, pentru a liniști suflete tulburate, frământate de îndoieli și pentru a călăuzi întreaga suflare creștină românească pe drumul credinței adevărate.

În egală măsură, chiar dacă în modalități specifice, Părintele Justin și Mihai Eminescu au pus în evidență rudenția semnatică a verbelor „a rosti” și „a rostui” și, prin aceasta, forța ordonatoare a Logosului.

Amândoi au fost și rămân **martiri ai neamului românesc**, îndurând cu demnitate umilințele și chinurile infernale la care i-au supus autorități obtuze, vândute forțelor răului.

Pentru Mihai Eminescu, anul 1883 a însemnat începutul calvarului, chiar dacă ochii ostil-vigilenți ai puternicilor zilei îl transformaseră în țintă mai dinainte. În acest oribil an, în care s-a pronunțat moartea sa civilă, Mihai Eminescu intră în partea finală a zbuciumatei sale vieți, care va mai dura încă șase ani. Declarat nebun, internat în sanatorii în care i s-au aplicat „tratamente” din care nu au lipsit bătaile cu funia udă, punându-i-se în cârcă boala rușinoasă a secolului, sifilisul, pentru a-i degrada și mai mult imaginea publică, Mihai Eminescu s-a îndreptat ireversibil spre moartea fizică, pentru „vina” de a fi apărut interesele poporului și țării sale, pe care a iubit-o până la jertfa supremă.

Pentru Părintele Justin, blândul Părinte Justin, calvarul a durat mult mai mult. Prea mult pentru un om obișnuit, dar Părintele nu era un om obișnuit, în ciuda aparențelor. Forța dumnezeiască pe care o avea, l-a ajutat să treacă imaculat prin încercările teribile pe care le-a înfruntat.

A trecut peste ororile războiului ca preot militar, iar la scurt timp, după ce coșmarul războiului a încetat, a intrat într-un alt coșmar mai crunt, cel al temnițelor comuniste. A îndurat cu smerenie cazne inimaginabile și a transformat prin forța credinței, a iubirii, alături de alți martiri ai închisorilor, spațiul mizer al celulelor, al temnițelor în spațiu liturgic. „Vina” de a-l fi mărturisit sincer, cu putere și consecvență pe Mântuitorul Hristos i-a sporit anii de detenție de la 12 la 16.

Anii de prigoană nu s-au oprit în 1964; a continuat să fie ținta „interesului” securității comuniste și în perioada care a urmat, iar prăbușirea regimului comunist nu i-a schimbat în mod semnificativ climatul social Părintelui Justin. Dimpotrivă, pentru faptul că a fost un apărător inflexibil al valorilor ortodoxiei creștine, criticând, cu smerenia cuvenită, necuviințele altei serii de „mai mari ai zilei” a fost ținta unei tentative de asasinat, din care l-a scăpat, cu adevărat miraculos, bunul Dumnezeu. Acum bunul Dumnezeu a considerat că este momentul să-l cheme la El.

În fine, amândoi au fost **sinceri și profunzi rugători către Dumnezeu.**

Mihai Eminescu, deși aruncat într-o viață tumultuoasă, zbuciumată, a avut în structura sa intimă un puternic filon al credinței creștine ortodoxe care a țâșnit adesea în cuvântul scris sau rostit și a îmbrăcat o formă duioasă în „Rugăciune”, adevărată odă închinată Maicii Domnului.

Părintele Justin, Sfântul Părinte Justin, a fost și rămâne rugăciunea întrupată. Viața în această lume i-a fost o continuă rugăciune în variate forme, rugăciune pe care a considerat-o, pe bună dreptate, scară solidă către Dumnezeu. Rugăciunea este principala moștenire și poruncă pe care Părintele Justin ne-a lăsat-o în imensa-i bunătate și sfințenie.

*
* *

Am avut marea bucurie de a sta în preajma Părintelui Justin Pârvu câteva minute:

- *Părinte, cum vedeți viitorul?*

Mi-a răspuns pe un ton trist:

- *Negru!*

Față de expresia dezamăgită și oarecum neîncrezătoare a feței mele a repetat:

- *Negru, negru!*

- *Și ce putem face, Părinte?*

- *Să vă rugați, măi, să vă rugați! Să plângeți rugându-vă, ca să vă ierte Dumnezeu păcatele!*

Așadar, oameni buni, rugați-vă! De acolo, de sus, Sfântul Părinte Justin și sfântul Mihai Eminescu ne veghează și se roagă pentru noi.

Prof. Elena Hrușcovașchi
Liceul Pedagogic „Spiru Haret”
Focșani

HISTORIA MAGISTRA VITAE

CALENDAR ISTORIC

S-a petrecut în iunie

11 iunie 1184 î.Hr.

După calculele lui Eratostene a avut loc incendiarea Troiei, moment care a marcat încheierea războiului troian.

După o perioadă de 10 ani de lupte (1194 – 1184), ca urmare a vicleniei lui Odysseu și a folosirii faimosului “cal troian”, aheii au pătruns în interiorul faimoasei cetăți, pe care au supus-o unui pârjol devastator.

9 iunie 1598

La Mănăstirea Dealu, a fost încheiat tratatul dintre Mihai Viteazul și Rudolf al II-lea.

În ciuda faptului că în anul 1597 Mihai Viteazul încheiase pace cu turcii, tratatul avea un caracter antiotoman, vizând reluarea luptei împotriva turcilor, în condițiile în care împăratul Rudolf al II-lea se angaja să-i ofere voievodului român un ajutor militar semnificativ.

Încheierea tratatului a fost condiționată de recunoașterea de către Mihai Viteazul a statutului său de vasal; în schimb, Rudolf recunoștea domnia ereditară a lui Mihai Viteazul.

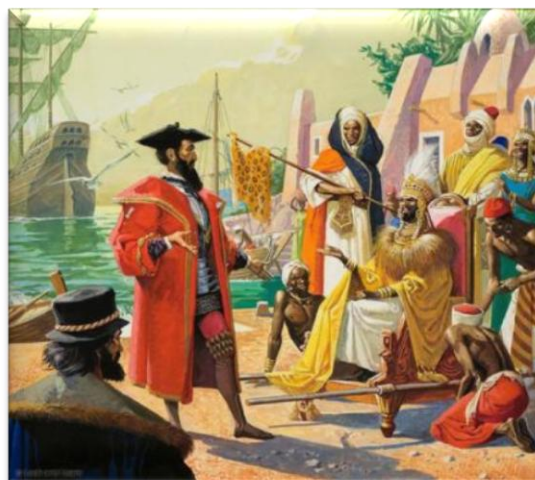
S-a petrecut în iulie

8 iulie 1497

Vasco da Gama începe expediția sa în vederea descoperii căii maritime spre India.

A plecat din portul Restelo (Lisabona), conducând un echipaj de peste 150 de persoane. După ce a ocolit Africa, primind un sprijin important în orașul Malindi (Kenia), a putut continua expediția și a traversat Oceanul Indian.

La 20 mai 1498 Vasco da Gama reușește să atingă coastele Indiei în apropiere de Calicut. Pentru uriașele servicii aduse casei regale portugheze, în 1502 este numit "Amiral al mărilor Indiei".

1 iulie 1878

Se încheie lucrările Congresului de Pace de la Berlin. După o lună de zile de dezbateri, este adoptat Tratatul de la Berlin prin care era recunoscută, în mod condiționat, independența de stat a României. În ciuda obiecțiunilor manifestate de reprezentanții statului român, cele trei județe din sudul Basarabiei, Cahul, Ismail și Bolgrad, sunt pierdute în favoarea Rusiei. În schimb, România primește Dobrogea, Delta Dunării și Insula Șerpilor.

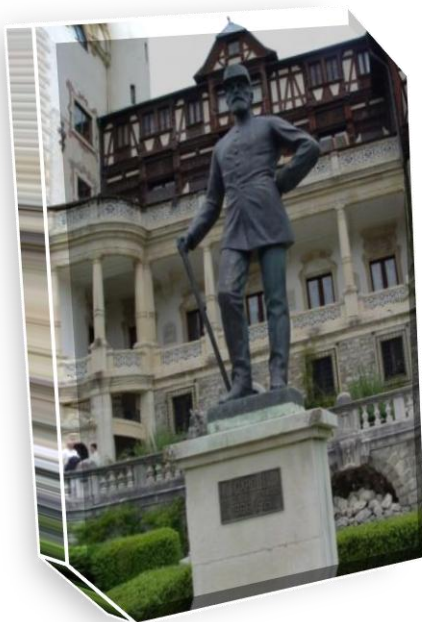
S-a petrecut în august

9 august 48 î.Hr.

Are loc bătălia de la Pharsalos. Această bătălie marchează sfârșitul războiului civil dintre Pompei și Cezar și se încheie cu victoria celui din urmă.

Pompei încearcă să fugă în Egipt, iar Cezar pornește pe urmele lui. Nu reușește să-l captureze viu, pentru că, ajuns pe pământ egiptean, Pompei este ucis.

Cezar se proclamă dictator, fapt care îi va conferi în scurt timp un destin similar: în martie 44 î.Hr. este asasinat.

La Sinaia, în Palatul Peleș, încep lucrările Consiliului de Coroană, convocat de regele Carol I pentru a se dezbate problema intrării României în război.

Dorind intrarea României în primul război mondial alături de Puterile Centrale, regele Carol I a avut de înfruntat o opoziție majoritară, fapt care îl va determina să îi respecte voința și să accepte pronunțarea neutralității statului român în raport cu conflagrația care tocmai se declanșase.

Prof. Elena Hrușcovski
Liceul Pedagogic "Spiru Haret"
Focșani

EUROPA MEA

Din anul 2007, de când România a devenit parte componentă a Uniunii Europene, poziția cetățenilor români față de acest pas politic plin de semnificații, pe termen scurt, dar mai ales pe termen lung, a fost relativ eterogenă. Desigur că în acel an de început al „europenismului românesc” exista o majoritate optimistă în legătură cu traseul pe care urma parcurgă în anii

Convulsiile cu România în ultimii ani, mondiale, fie din cauza endogene au mai optimism, făcând loc, evident decât la euroscepticismului.

În aceste gândit să iau pulsul legătură cu această la clasa a XI-a alocă o atenție integrării europene, am unui scurt eseu, mea”.

România să îl următori.

care s-a confruntat fie pe fondul crizei unor probleme temperat acest într-un mod mai început,

condiții, m-am elevilor mei în problemă și, fiindcă programa școlară consistentă temei solicitat realizarea intitulat „Europa

Am făcut câteva selecții din materialele pe care le-au realizat, concludente din perspectiva diversității de atitudini, formulate mai mult sau mai puțin explicit, pe care vi le prezint în cele ce urmează.

Europa mea înseamnă o Europă în care să fie mult mai bine gestionate resursele naturale și umane. Înseamnă o Europă prosperă, în care rata șomajului să tindă spre 0. Însă, pentru ca o asemenea imagine a Europei să nu se înscrie în parametrii utopiei, cetățenii europeni, în frunte cu liderii Europei, ar trebui să descopere sau să redescopere respectul pentru ceilalți, respectul pentru sine și respectul pentru tot ce îi înconjoară. Abia atunci Europa mea și a tuturor va deveni una perfectă.

Cristian Mocanu

Clasa a XI-a B

Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

Cu toții ne dorim o Europă mai bună și către aceasta vom tinde, indiferent de câte schimbări vor avea loc în plan material sau cultural. (...)

Europa la care visez eu este o lume în care să nu mai existe egoism, răutate și niciun fel de imoralitate.

O lume în care să nu mai domine puterea banului. Un spațiu în care viața oamenilor să fie mai simplă, iar oamenii să aibă mai mult timp pentru a fi cu ei înșiși, cu cei dragi și să se ocupe mai mult de evoluția lor spirituală.

Delia Cerneavschi

Clasa a XI-a B

Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

Cum văd eu Europa? Foarte simplu, a doua mea casă, cu bunele și cu mai puțin bunele ei. Sigur, visez la o Europă fără violență, fără dispute politice, populată de oameni pașnici, binevoitori și încrezători în viitor. Visez la o Europă în care diferențele de ordin etnic și cultural să nu fie izvor de discordie ci sursă de îmbogățire spirituală și de cooperare. Visez la o Europă ale cărei frumuseți să fie măcar conservate, dacă nu sporite.

Alexandra Țigănuș

Clasa a XI-a B

Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

Îmi doresc o Europă în care România să fie mai importantă, să fie recunoscută și să știm să ne facem remarcați prin cultura, obiecturile și peisajele minunate pe care le avem, dar nu știm să le punem în valoare.

Stela Jitaru

Clasa a XI-a B

Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

Mi-ar plăcea ca toate țările Europei să fie strâns unite între ele, ca relațiile dintre acestea să se bazeze pe ajutor reciproc, pe susținere. Să nu mai existe comportamente rasiste, să fim toți egali în drepturi, fie că suntem români, francezi, țigani sau portughezi.

Andra Feraru

Clasa a XI-a B

Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

Deocamdată, oricât mă străduiesc, nu reușesc să îmi imaginez o altă Europă, o Europă mai bună. Este evident că relațiile dintre statele, națiunile Europei, Uniunii Europene par a se înscrie într-un tipar superior celor care au existat până la mijlocul secolului XX.

Se pune foarte mult accent pe valorile democrației, ale promovării diversității în unitate, pe respectarea drepturilor și libertăților cetățenești. Se oferă mai multă libertate de mișcare, un acces mai ușor la cultura europeană.

Sigur, există și multe probleme, neîmpliniri, dar astea mă fac să mă aplec cu mai multă seriozitate asupra celebrelor cuvinte ale lui Seneca: „Cine nu sper, nu disperă”.

Andreea Carst

Clasa a XI-a B

Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

Europa mea este continentul pe care vizitându-l te afli într-un tărâm plin de culori, în care se intersectează mai multe civilizații. Nu ai cum să nu simți puterea și farmecul istoriei și căldura locuitorilor acestui continent de basm.

O călătorie pe meleaguri europene satisface orice gust. Pentru cei mai sentimentali, visători, Franța este cea mai bună opțiune. Ea te îmbie cu misterul ei, cu muzeele care te poartă într-o multitudine de lumi, dar și cu eleganța vestimentară pe care o promovează marile saloane de modă.

Italia este o țară încărcată de istorie, fost leagăn de cultură și civilizație europeană în antichitate, cu orașe care îmbină într-un mod genial vestigiile trecutului cu elementele emblematice ale civilizației contemporane. Este o țară prin excelență jovială, care îți încântă ochii cu frumusețile ei și, de ce nu, stomacul cu celebrele ei paste sau cu nu mai puțin celebra pizza.

Germania oferă un peisaj care pune în evidență o îmbinare interesantă între pragmatismul „nemțesc”, eleganța sobră a clădirilor, a așezărilor umane în ansamblu, bunăvoința simplului cetățean și veselia citadină pe care o degajă terasele faimoaselor berării.

Oricare colț de Europă are ceva minunat de oferit. Lăsând toate acestea la o parte, cea mai dragă țară îmi este România. Nu numai pentru că este țara mea, ci pentru că aici trăiesc oameni cu adevărat minunați.

Mădălina Iosef

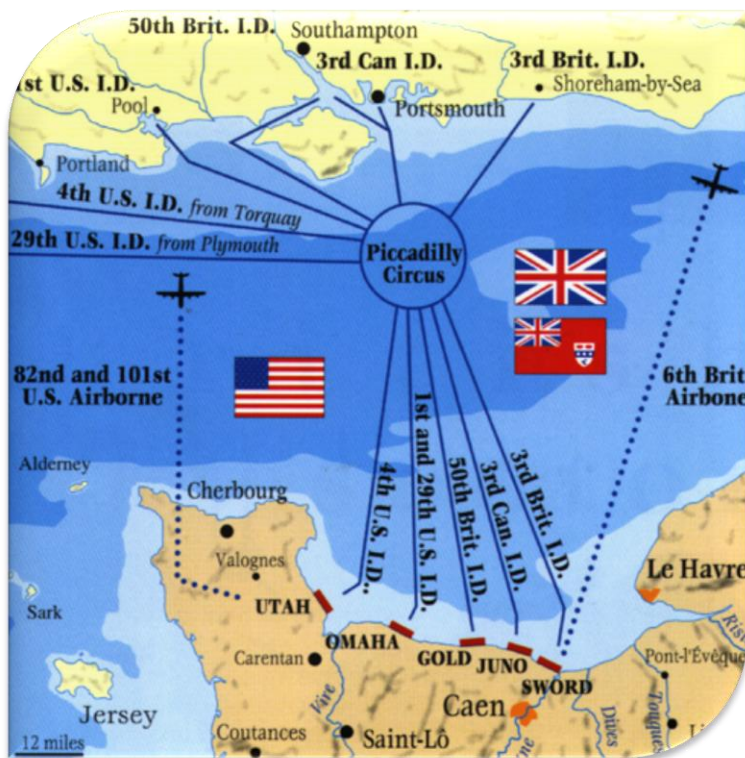
Clasa a XI-a B

Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

**Prof. coordonator,
Elena Hrușcowski
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani**

ZIUA Z - DEBARCAREA ALIAȚILOR ÎN NORMANDIA 6 Iunie 1944

A fost cea mai amplă acțiune de invazie pe mare din istoria războiului - 155000 de soldați ai trupelor aliate au debarcat pe coasta Normandiei, marcând un moment de cotitură în derularea celui de-al Doilea Război Mondial.

Aliații au desfășurat o masă gigantică de material de război. Pentru asta 14000 de bombardiere și avioane de vânătoare s-au ridicat de la sol. După bombardamentul masiv asupra coastei franceze, nave de desant încărcate cu soldați au ajuns pe țărm. Apararea germană de pe coastă i-a întâmpinat pe soldați cu o ploaie de

gloanțe și grenade. Mii dintre ei au murit înainte să atingă țărmul. Bătălia a durat ore în șir - zece nave de desant s-au scufundat la 19 km distanță de țărm - tancuri amfibie au căzut în mare și s-au dus la fund.

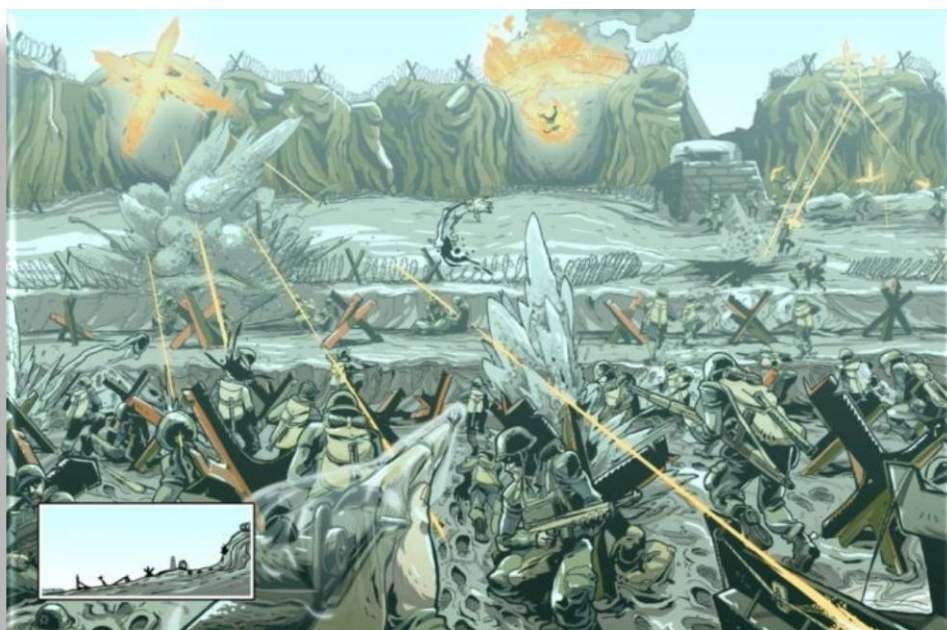
Trupele americane au fost expuse celei mai dure contraofensive din partea germanilor - până la ora 12 zona a fost acoperită cu tancuri în flăcări și soldați morți. Totuși Divizia 20 s-a salvat dintr-un labirint de tancuri distruse și a ajuns pe șoseaua dintre Bayeux și Caen. Trupele canadiene au ajuns pe țărm prea târziu, ele trebuind în plus să se lupte cu fluxul

Seara, invazia a luat sfârșit. Aliații au instalat mai multe capete de pod, care se întindeau până la 10 km în interiorul teritoriului. Pornind de aici au ocupat în timp scurt 100 de km de linie de coastă. Prin construirea de poduri artificiale, alte contingente și materiale au ajuns pe țărm.

De cealaltă parte, Adolf Hitler a crezut până în ultimul moment că debarcarea Aliaților a fost doar un atac simulat. A fost atacat țărmul Atlanticului, totul desfășurându-se doar la Calais, peste strâmtoarea Dover. În ciuda sfaturilor militarilor lui, Hitler n-a trimis trupe de întărire pe coasta Normandiei. Astfel, conducerea germană a căzut pradă inteligenței "atac simulat" al puterilor occidentale.

După debarcarea reușită, Wehrmachtul abia dacă mai avea spațiu pentru manevre. aprovizionarea era limitată prin distrugerea proviziilor de petrol, combustibilul nu mai ajungea pentru contraacțiuni eficiente, unitățile germane concentrându-se în această situație pe apărarea orașelor franceze.

Ziua invaziei a primit mai târziu numele de "ZIUA Z"- termen preluat din jargonul militar american desemnând în general prima zi a unei operațiuni militare. Altă denumire a fost operațiunea Overlord. Ea a reprezentat una dintre cele mai ieșite din comun acțiuni ale războiului.

Bibliografie:

Cronica ilustrata a omenirii. Național-socialismul și al doilea război mondial -1933 - 1945, volumul 12, pag.322-323.Editura Litera, Bucuresti, 2012

Prof. Giorgian Flavius Panaite
Liceul Pedagogic "Spiru Haret"
Focșani

ȘTEFAN CEL MARE – MĂNĂSTIREA PUTNA; CTITOR ȘI CTITORIE

S-au împlinit, pe 2 iulie 2013, 509 ani de la trecerea în nemurire a lui Ștefan cel Mare și Sfânt (1457 – 1504) și doar nouă ani de la canonizarea sa, de la înscrierea numelui său în rândurile sfinților din calendarul creștin ortodox român.

În legătură cu actul sanctificării lui Ștefan cel Mare s-a scris mult, poate prea mult, luând în calcul abordarea aproape isterică a mai multor autori care s-au oprit asupra acestei probleme, rămasă și azi un subiect de controversă. În timp ce unii autori, vizând o serie de aspecte ale comportamentului tumultuos al marelui voievod, le consideră incompatibile cu sfințenia, alți autori, în mare măsură reprezentanți ai Bisericii ortodoxe Române, susțin în mod îndreptățit canonizarea sa.

Folosirea epitetului „sfânt” alăturat numelui domnului moldav nu este de dată recentă. L-au folosit generațiile imediat urătoare momentului părăsirii acestei lumi, precum și reprezentanți iluștri ai culturii române, ori de câte ori a fost evocată personalitatea sa. Sensul atribuit cuvântului „sfânt” a fost, de regulă, unul metaforic. Abia în anul 2004, când suflarea creștină românească a celebrat împlinirea a unei jumătăți de mileniu de la moartea lui Ștefan cel Mare, calitatea de sfânt i-a fost atribuită conform canoanelor Bisericii Ortodoxe.

Unul din motivele concludente care au stat la baza deciziei bisericii de a-l înscrie între „cetele sfinților” a fost calitatea de ctitor ecleziastic, pe care nu i-a depășit-o niciun alt voievod român. În salba ctitoriilor ridicate de Ștefan cel Mare, de o strălucire aparte se bucură Sfânta Mănăstire Putna.

Momentul și împrejurările în care domnul Ștefan a decis construirea mănăstirii sunt aureolate de legendă. Chiar dacă acest moment este determinat cu precizie în limitele timpului profan, a fost inclus în orizonturile unui timp și spațiu mitice, circulând mai multe versiuni privind acest fapt.

Una din ele, de largă circulație, a fost captată în paginile Letopisețului Țării Moldovei al lui Ion Neculce:

„Ștefan vodă cel Bun, când s-au apucat să facă Mănăstirea Putna, au tras cu arcul dintr-un vârvu de munte ce este lângă mănăstire.. Și unde au agiunsu săgeata, acolo au făcut prestolul în altariu.. Și este mult locu de unde au tras până în mănăstire...”

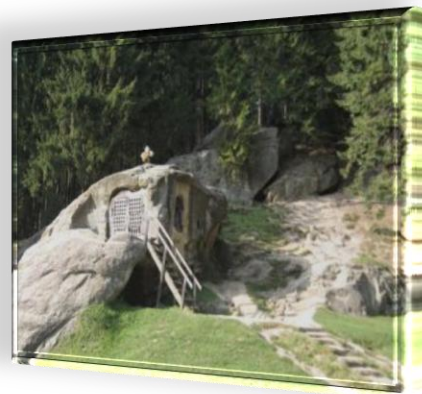
Modalitatea de determinare a locului ridicării Mănăstirii Putna se înscrie într-un pattern vechi, regăsit în diferite spații, civilizații, când eroul întemeietor își aruncă o armă, o unealtă pentru a stabili coordonatele spațiale ale actului de întemeiere.

O altă variantă narează împrejurările demersului ctitorial în condițiile unei campanii de vânatoare efectuată de Ștefan cel Mare. Rătăcindu-se în hățișurile pădurii, Ștefan ar fi ajuns în timpul nopții în dreptul chilioi lui Daniil Sihastrul, situată pe Valea Vițeului. Primit la sfat de taină, duhovnicul marelui voievod i-ar fi cerut să ridice în zona respectivă o mănăstire, pentru a dobândi ocrotirea lui Dumnezeu în luptele pe care urma să le poarte.

Acest motiv cinegetic al legendei apropie întrucâtva întemeierea Mănăstirii Putna de actul de întemeiere a Moldovei de către voievodul Dragoș. Tradiția consemnează și o altă

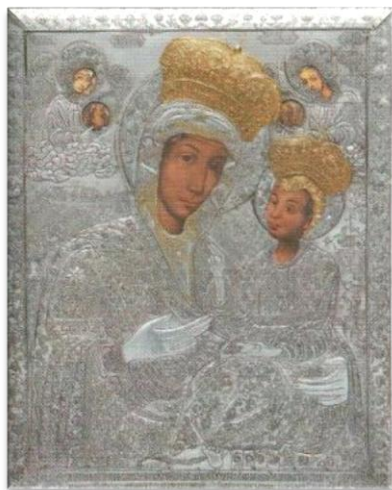
legătură între cei doi voievozi, ca un arc peste timp, prin mutarea în incinta mănăstirii Putna, la decizia lui Ștefan, a mănăstirii din lemn de la Volovăț, presupusă ctitorie a lui Dragoș.

Mai există o versiune bine cunoscută a legendei întemeierii Mănăstirii Putna, cu aceleași personaje, Ștefan cel Mare și Daniil Sihastrul, plasate într-un context narativ semnificativ diferit. Ștefan cel Mare, întors înfrânt dintr-o bătălie, ajunge la Daniil Sihastrul, în aceeași chilie din Valea Vițeului. După ce l-a ospătat, monahul l-ar fi scos din chilie pe domn la miezul nopții și i-ar fi arătat cu degetul un loc, cerându-i să-i spună ce vede. După ce a scrutat orizontul nocturn de trei ori, a treia oară Ștefan cel Mare a semnalat prezența unor lumini. Daniil Sihastrul i-a spus că nu e vorba de simple lumini, ci de prezența unor îngeri care au desemnat acest spațiu sfânt și că este necesar, ca o condiție a obținerii victoriei împotriva dușmanilor, să ridice aici o mănăstire. Așadar, ridicarea mănăstirii este precedată de o hierofanie care transformă acel spațiu profan într-un spațiu sacru. Această hierofanie, premergătoare ridicării locașului de cult, este menită, de la bun început, să confere Mănăstirii Putna un statut privilegiat în raport cu celelalte ctitorii.

Ca orice legendă, și aceasta conține motive care țin de domeniul fabulosului, al miraculosului, motive care sunt sudate cu elemente ale adevărului istoric. Legenda face trimitere la un moment al deciziei construirii mănăstirii, situat între două bătălii, una încheiată cu eșecul lui Ștefan cel mare, cealaltă având drept rezultat o victorie rapidă. Este vorba de cele două campanii pe care Ștefan cel Mare le-a organizat pentru a scoate cetatea Chilia de sub controlul ungarilor. În 1462 expediția lui Ștefan s-a încheiat cu un rezultat păgubos: atacul românesc este respins, iar Ștefan s-a ales cu o rană la gleznă care l-a chinuit până la sfârșitul vieții. A urmat însă cea de-a doua intervenție, din 1465, în urma căreia, după un asediu de doar trei zile și un asalt bine desfășurat în miez de noapte, Ștefan readuce în hotarele Moldovei cetatea Chilia, care fusese pierdută de Petru al II-lea în 1448. Aici îi instalează pe Isaia și Buhtea ca pârclabi și, după întoarcerea la Suceava, a poruncit mitropolitului și episcopilor să desfășoare slujbe de mulțumire lui Dumnezeu.

Conform obiceiului susținut de tradiție, dar confirmat doar parțial de istorie, privind ridicarea câte unei biserici după fiecare bătălie, recuperarea cetății Chilia a fost urmată de ascultarea dată duhovnicului său Daniil Sihastrul și la 10 iulie 1466 a început construirea sfintei Mănăstiri Putna, pusă sub hramul Presfintei Născătoare de Dumnezeu.

Lucrările la ridicarea mănăstirii au durat până la sfârșitul anului 1469, dar problemele pe care le-a avut Ștefan cel Mare cu îndepărtarea primejdiei venite din partea lui Petru Aron și cu invaziile tătărăști din 1469 și 1470, încheiate cu victoria de la Lipnic (20 august 1470) au întârziat momentul sfințirii așezământului monahal pentru data de 3 septembrie 1470.

Dintru început, relația dintre Ștefan cel Mare și Mănăstirea Putna a fost una cu totul specială. Acest lucru rezultă nu numai din daniile făcute în favoarea mănăstirii, din odoarele cu care a înzestrat-o ci, mai ales, din numeroasele perioade de reculegere pe care domnul le-a petrecut în mănăstire, din faptul că Icoana Maicii Domnului, făcătoare de minuni, pe care Ștefan cel Mare aprimit-o ca dar de nuntă de la cea de-a doua soție a sa, Maria de Mangop, a fost donată Mănăstirii Putna și din faptul că, de la inaugurarea ei,

mănăstirea a avut destinația de necropolă domnească.

Această relație a rămas cîmnetată peste secole, încât numele mănăstirii s-a identificat cu cel al ctitorului său și, cu siguranță, așa va rămâne cît timp va exista viață și conștiință românească.

După plecarea domnitorului la cele veșnice, Mănăstirea Putna a devenit un veritabil loc de pelerinaj al românilor de pretutindeni, nu numai pentru încărcătura spirituală deosebită, de autentică trăire creștină, ci și un semn de profund omagiu pentru inegalabilul voievod și domn.

Există cel puțin trei momente majore, în curgerea secolelor, care au transformat Mănăstirea Putna în spațiu de concentrare a românismului, de expresie a conștiinței naționale.

1871. Încă din toamna anului 1869, floarea culturii românești, de dincolo și de dincoace de Carpați, a decis organizarea unei sărbători naționale la Putna. Se împlineau 400 de ani de la sfințirea acestui așezământ și, desigur, o asemenea inițiativă nu este de loc străină de înăsprirea situației românilor din cuprinsul Imperiului Austro-Ungar. S-a alcătuit un comitet organizatoric, în fruntea căruia s-au aflat Mihai Eminescu, cel care a lansat ideea reunirii tinerimii române la Putna, și Ioan Slavici.

Dificultățile legate de organizarea unui asemenea „eveniment”, vigilența și ostilitatea autorităților austriece și desfășurarea războiului franco-prusac dintre anii 1870-1871 au întârziat momentul desfășurării acestei sărbători pentru data de 15 august 1871, odată cu hramul Mănăstirii Putna.

În acele minunate zile de august 1871, la Mănăstirea Putna au răsunat, alături de glasurile ierarhilor bisericii care au oficiat Sfânta Liturghie, voci sonore ale culturii române: Ioan Slavici, care a deschis serbarea în prezența a peste 3000 de participanți, Mihai Eminescu, rostindu-și famoasa „Doină”, A. D. Xenopol cu un discurs impresionant și Ciprian Porumbescu împreună cu vioara sa, care a emoționat auditoriul cu mesajul muzical adresat „Daciei întregi”.

Numitorul comun al discursurilor sau al celorlalte gesturi culturale și culturale manifestate în acele zile l-a reprezentat personalitatea lui Ștefan cel Mare, devenită emblemă a creștinătății românești și a națiunii române.

În semn de profund omagiu a fost depusă pe mormântul voievodului o urnă votivă de argint cu mesajul: Eroului, învingătorului, apărătorului existenței române, scutului creștinătății, Lui Ștefan cel Mare, Junimea Română Academică. MDCCCLXX.”

Totodată, Mănăstirii Putna i-a fost acordat un steag comemorativ care cuprinde în centru o cunună cu inițiala numelui voievodului. În câmpurile create de diagonalele schițate sunt înregistrați anii și localitățile marilor bătălii purtate de Ștefan cel Mare. Pe bordura steagului este inscripționat următorul mesaj: „Mai bine murim cu spada în mână întru apărarea religiei și a patriei noastre, de cîtu să lăsăm și una și alta în prada inamicului.”

În colțurile steagului apar cele patru steme ale provinciilor istorice ale spațiului românesc, expresie a aspirației de unitate statală și teritorială. Neîndoiește, e vorba de un veritabil testament lăsat generațiilor următoare.

1919 – 1920. Aspirațiile exprimate de generațiile din a doua jumătate a secolului al XIX-lea au devenit realitate în cursul anului 1918, când România Mică își lărgea hotarele, cuprinzând Basarabia, Bucovina, Ardealul și Banatul, revenite, în sfârșit, acasă. Se forma România firească, România Mare.

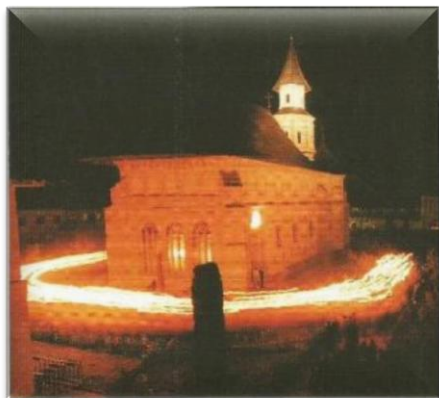
Bucuria unei asemenea împliniri s-a manifestat și printr-o serie de pelerinaje la Mănăstirea Putna, la mormântul lui Ștefan cel Mare. În anul 1919, un pelerinaj de anvergură aducea la Putna o parte însemnată din corifeii edificării României Mari: Ioan Nistor, Vasile

Goldiș, Ștefan Cicio-Pop, Ioan Buzdugan, generalii Zadik, Văitoianu, profesorii A. C. Cuza, Leca Morariu, Ștefan Vlădulescu precum și alți membri ai diferitelor societăți culturale din noua Românie.

La 16 mai 1920 venea în pelerinaj la Putna familia regală, regele Ferdinand, regina Maria și principesa Elisabeta, însoțită de Mitropolitul Primat Miron Cristea și de Mitropolitul Moldovei Pimen Georgescu. Cu acest prilej, regele Ferdinand a rostit un emoționant discurs, din care extragem următorul fragment: „Chilia și Cetatea Albă, la pierderea cărora a sângerat inima ta, sunt ale noastre [...] Și Ardealul, pentru care tu și viteazul tău fiu ai purtat armele victorioase peste munți, este al nostru. Al nostru-i malul mării și bogata Dunăre de Jos.”

Făuritorul României Mari se închina lui Ștefan cel Mare, considerându-se un veritabil urmaș și executor al testamentului său politic.

2004. Împlinirea a 500 de ani de la moartea lui Ștefan cel Mare, a prilejuit o sărbătorire de anvergură impresionantă pentru că acest an jubiliar a însemnat și ridicarea lui Ștefan cel mare la rangul de sfânt. Era firesc ca această sanctificare să aibă loc în cadrul Mănăstirii Putna, pe care a iubit-o atât de mult și unde a ales să stabilească somnul de veci al rămășițelor sale pământești.

Întâmpinarea acestei mari sărbători a fost precedată de momente pregătitoare: s-a reorganizat muzeul mănăstirii, s-a realizat pictarea bisericii, s-a înființat, cu sprijinul unui grup de profesori universitari de la Universitatea din Iași, Centrul de Cercetare și Documentare „Ștefan cel Mare”.

În ziua de 2 iulie 2004, nu numai incinta mănăstirii ci și întreaga așezare a Putnei au devenit neîncăpătoare pentru acea suflare românească adunată aici, de la vlădică la opincă, pentru a-l slăvi pe marele voievod. Un adevărat fluviu uman a depus ofrande de lumină, înconjurând mănăstirea cu un brâu de foc. Se încheiea un ciclu nu numai de istorie ci și de viață creștină. La 3 septembrie 1470, Mitropolitul Teoctist sfințea Mănăstirea Putna. La 2 iulie 2004 Patriarhul Teoctist oficia slujba de canonizare a voievodului, devenit Ștefan cel Mare și Sfânt.

An de an Mănăstirea Putna atrage mii de pelerini din toate colțurile României, îndreptățind, a câta oară, afirmațiile lui Mihai Eminescu, prin care Mănăstirea Putna era numită „Ierusalimul neamului românesc”, iar mormântul lui Ștefan cel Mare, „altarul conștiinței naționale”.

Bibliografie

1. Mircea Eliade, *Istoria credințelor și ideilor religioase*, Editura Univers Enciclopedic, București, 2000;
2. Mănăstiri Ortodoxe, nr.1, *Mănăstirea Putna*, Editura De Agostini Hellas, Atena, 2010
3. www.putna.ro

Prof. Elena Hrușcovașchi
Liceul Pedagogic „Spiru Haret”
Focșani

PANĂ MĂIASTRĂ

Aviatorul

Închid ochii și în mintea mea
 Să zbor ca o pasăre aș vrea.
 Ca vulturul spre culmi amețitoare,
 Ca ciocârlia – săgeată către soare.
 Ca porumbelul – o adiere ca un dor
 Ca rândunica cea curajoasă
 Care găsește drumul către casă.
 Deci asta vreau: să zbor,
 Să devin aviator.

Emil Andrei Șchiopu
 Clasa a IV-a step by step
 Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

Ziua noastră

Astăzi este ziua noastră
 Unii stau acasă,
 Alții stau în clasă.
 Toți ne bucurăm cum se cuvine
 Pentru a ne simți bine.

Astăzi este Ziua copiilor,
 Ziua mult așteptată.
 La carnaval mâncăm înghețată.
 E ziua pentru dorințe,
 Pentru a înveseli fete.

Astăzi e 1 Iunie,
 Bucuria reînvie
 Pentru fete, băieți și copilași,
 Cu câte un balon cu iepurași.

Alexandra Bianca Marin
 Clasa a IV-a step by step
 Liceul Pedagogic „Spiru Haret”
 Focșani

Coordonatori,
Cătălina Doboș, profesor învățământ primar
Alexandrina Fotin, profesor învățământ primar
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani

Ziua copilului

O singură dată-n an
E ziua noastră,
A copiilor din lume,
Ce așteptăm cu drag
Să vină... 1 Iunie.

Azi e ziua tuturor,
O zi a dorințelor.
Cu mic – cu mare sărbătorim,
La bucurie ne unim.

Peste tot e sărbătoare,
Vântul – ca o boare
Ne unește într-un joc,
Toți copiii la un loc.

Nicoleta Ploscaru
Clasa a IV-a step by step
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

Ziua copilului

Este o zi importantă,
Pentru noi, minunată.
Ea se numește „Ziua copilului”.
Toți copiii o sărbătoresc cu mare bucurie.

Astăzi ne deschidem sufletele
Pentru a veni bucuriile.
Cu mic cu mare ne strângem în Piața Unirii,
Ca să ne jucăm.

Cristina Boboc
Clasa a IV-a step by step
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

Coordonatori,
Cătălina Doboș, profesor învățământ primar
Alexandrina Fotin, profesor învățământ primar
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani

Vara

O briză de seară
Ce de sus coboară
Anunță în țară
Început de vară.

Vine spiritul vacanței,
Aducătorul speranței
Unor zile fericite
Sau, măcar, mai liniștite.

Să strângem cărțile,
Să mergem acasă.
Plecăm în toate părțile...
Vacanță aleasă!

Oana Busuioc
Clasa a VII-a
Liceul Pedagogic "Spiru Haret"
Focșani

EU – CETĂȚEAN AL UNIUNII EUROPENE

OMUL trebuie văzut ca eroul civilizator al acestei planete, dar nu întotdeauna eforturile sale au avut doar scopuri nobile; războaiele au săgetat adesea lumea și, mai ales, bătrânul nostru continent. Așa s-a întâmplat că pacea, colaborarea, într-ajutorarea au devenit, în timp, unul dintre dezideratele omenirii, iar crearea unui organism suprastatal, cum este Uniunea Europeană, are ca obiectiv tocmai atingerea unei astfel de ținte.

În 1992, prin Tratatul de la Maastricht, s-a lansat conceptul de „cetățean european”, concept ce are menirea de a conștientiza pe toți cetățenii statelor membre că fac parte dintr-o familie mult mai mare decât cea a statului în care s-au născut. Numai că mentalitățile se schimbă greu și oamenilor le-a venit ușor doar să beneficieze de drepturile conferite de acest

statut (libera deplasare și rezidență în toate statele membre, de a vota și de a fi votat în Parlamentul European, protecția diplomatică în fața unui terț, dreptul de petiție la Parlamentul European, precum și acela de a se adresa Ombudsman-ului). În ceea ce privește convingerile, însă, o cercetare a echipei Expoll, realizată între 5-20 ianuarie 2011, arată că doar 8% dintre locuitorii Europei își asumă identitatea de membru al Uniunii Europene, doar 20% simt că aparțin atât țării de origine, cât și Uniunii, iar cei mai mulți (aproape 70%) conștientizează doar apartenența la statul lor.

Noi, românii, ne-am simțit întotdeauna membri ai acestei mari familii, apărându-i creștinismul, ca în vremea lui Ștefan cel Mare, sau armonizându-ne ideile cu cele ale Apusului, resimțim ca factor civilizator, ca în perioada Iluministă sau Pașoptistă. E, așadar, de la sine înțeles de ce am primit ca pe ceva de drept statutul nostru de

membri ai acestei mari uniuni. Aici ne-am născut ca popor și aici am colaborat cu toate celelalte țări, încă de secole.

Numai că acest statut de membru trebuie valorificat de cât mai mult și dintre cetățenii acestei țări, să ne facem auzită vocea individuală, pentru că viitorul unei națiuni se construiește din viitorul individual al oamenilor respectivului popor.

Eu vreau să am un viitor frumos, plin de realizări, pornind de la premisa că viitorul nu se visează, ci se construiește. Pentru mine, calitatea de cetățean european presupune posibilitatea de a studia în străinătate, de a cunoaște alte civilizații călătorind sau obținând burse, dar, mai ales, înseamnă oportunitatea de a-mi testa cunoștințele raportându-mă la cei mai buni din domeniul pe care îl voi îmbrățișa. Chiar recunoașterea diplomelor românești în celelalte țări europene este o uriașă oportunitate de care se poate bucura generația mea, iar eu aș vrea ca, un număr din ce în ce mai mare de tineri să conștientizeze acest lucru și să vrea să-și exprime propriile păreri.

Toate idealurile mele umaniste se îndreaptă către o lume a drepturilor egale, a păcii și a bunăstării, a oamenilor altruști, care să caute doar binele celorlalți și, chiar dacă știu că acest ideal este utopic, consider că obținerea statutului meu de cetățean al Uniunii Europene poate fi considerat un prim pas spre a deveni cetățean al Planetei Pământ.

Cerasela Dima
Clasa a XI-a A
Liceul Pedagogic „Spiru Haret”, Focșani,
Profesor îndrumător: Doina Adetu

SCRISOARE PENTRU BASARABIA HOTARELE DIN NOI

Noi, ca oameni, suntem ceea ce suntem datorită însușirilor noastre, datorită limitelor primite, reprezentate de loc, nume, ascendență, religie, limbă, ș.a.m.d. Printre acestea întâlnim și libertatea ce ne-a fost oferită o dată cu faptul de a fi om.

De multe ori însă, în loc să ne hotărâm ce suntem, ne lăsăm hotărâți de către alte persoane și atunci libertatea noastră poate sau nu mai poate reveni, iar pentru că alții au hotărât pentru noi, nu mai suntem într-adevăr noi și apare umilirea. Atunci când alții îți stabilesc hotarele, tu nu mai ai posibilitatea să intervii într-un moment oportun și acesta este cel mai teribil atentat la adresa libertății.

Oamenii există în măsura în care au hotare, în măsura în care aceștia persistă în hotarele lor, căci ei *sunt* prin identitatea oferită de respectivul hotar, la fel cum pentru a vedea un vultur privim către cer sau către stânci.

Pentru a ne da hotare, da, avem nevoie de cele ale celuilalt, dar cel care se regăsește între hotarele pe care nu el și le-a oferit, rămâne în frică: în frica constantă că nu mai este unic și nu își mai aparține. În orice hotărâre este pus în joc destinul de ființă al cuiva. Imuabil or să rămână doar ascendența, rasa, nașterea și moștenirea mentală.

80% din populația Basarabiei este românească, la fel ca întreaga zestre culturală, de aceea pot afirma că noi încă ne aparținem. Noi n-am uitat. România? Nici ea nu a uitat, doar că, drept patria mamă, a dat oamenilor libertatea necesară pentru a-și alege hotarele. Unii au făcut-o, precum marii inventatorii români sau personalitățile basarabene. Alexei Mateevici a murit în războiul de la Mărășești, Podoleni și Tecuci, Mihail Vântu a apărat cu demnitate drepturile moldovenilor basarabeni, iar Pantelimon Halippa – publicist, om politic – a fost unul dintre cei mai importanți și militanți pentru

afirmarea spiritului românesc în Basarabia și pentru unirea cu România. Acum, prin ochi

de copil ne întoarcem cu gândul spre țară și dacă umblăm prin meandrele trecutului, ne afundăm tălpile în pământul nostru, cu mici remușări pentru ce ar fi putut fi azi.

Ne-am așteptat soarta mult timp și astăzi am ajuns la a ne dori să facem istorie. Vrem să fim înțeleși și împliniți, căci noi, ca popor, avem o continuitate pe care cei mai mari decât noi nu o au, la fel ca și cultura noastră pe care o putem compara cu a lor oricând.

Ne-am hotărât astăzi asupra hotarelor noastre și am deschis ochii cu privirea către voi, cei desprinși din noi ca frunzele toamnatice. Ne-am fi bucurat nespuse că o adiere ușoară să vă aducă înapoi și să ne stabilim mai multe hotare comune decât avem acum. Istoria nu a fost blândă, iar noi n-am putut schimba cursul ei. Tot ce a mai rămas de făcut depinde de noi, miezul unei țări – oamenii.

Basarabia și-a ales hotarele. Tu, ca locuitor al ei, ce hotare ai ?

Ramona Năstase
Clasa a XI-a D
Liceul Pedagogic „Spiru Haret”
Focșani

ARMONII

Inocența în formă și culoare

Sărbătorirea zilei de 1 Iunie, ziua copiilor de pretutindeni, a dat elevilor din școala noastră prilejul de a-și exprima, în forme variate, gânduri, sentimente legate de acest eveniment. Pe lângă poeziile compuse, copii ai clasei a IV-a step by step s-au "jucat" cu penelul și au realizat în expresie plastică mesaje adresate tuturor copiilor și nu numai lor. Vă prezentăm câteva mostre, în acest sens.

Cristina Boboc
Clasa a IV-a step by step
Liceul Pedagogic "Spiru Haret"
Focșani

Nicoleta Ploscaru
Clasa a IV-a step by step
Liceul Pedagogic "Spiru Haret"
Focșani

Andrei Șchiopu
Clasa a IV-a step by step
Liceul Pedagogic "Spiru Haret"
Focșani

Profesori coordonatori:
Cătălina Doboș
Alexandrina Fotin

Liceul Pedagogic "Spiru Haret"
Focșani

EX CATHEDRA

VIOLENȚA ÎN FAMILIE

„Respectarea drepturilor omului trebuie să facă parte din educația globală și din demnitatea omului, iar toate aspectele violenței fizice sau mintale împotriva persoanei umane constituie o violare a drepturilor sale.”,

Parlamentul European, Rezoluție, 11 iunie 1986

Violența în familie este un fenomen care, în mare măsură, încă nu este conștientizat de către societate ca fiind ceva deosebit de grav. Poate de aceea sunt mulți cei care preferă să nu intervină în cazul în care asistă la o asemenea scenă, sau știu că așa ceva se petrece în imediata lor apropiere, în familiile cunoscuților sau chiar a rudelor.

Mulți părinți încă mai cred că, bătaia e ruptă din rai, și trebuie să facă parte din educația unui copil. O palmă se scapă la nervi, și se ajunge la cazurile de copii snopiți în bătaie cu pumnii sau cu picioarele în urma cărora aceștia rămân cu răni fizice grave, dar mai ales răni psihice și sufletești deosebit de profunde.

Deși e greu, nici măcar prima palmă nu ar trebui iertată în speranța că nu se va mai repeta, pentru că după acea prima palmă, sigur va veni și a doua, iar de aici înainte lucrurile scapă de sub control mult prea ușor. Violența în familie nu este ceva normal! Și, în niciun caz, nu este ceva ce trebuie acceptat ca atare.

Violența față de copii este mai puternică deoarece aceștia sunt lipsiți de apărare atât fizic cât și psihic. Dacă vorbim de violență, nu ne referim doar la violența fizică, ci și la cea verbală care ia forma înjurăturilor, jignirilor, amenințărilor, învinovățirilor. Mulți părinți le spun copiilor în față că nu va ieși nimic din ei, că au luat ce a fost mai rău din familie, că nu-i mai iubesc, nu mai sunt copiii lor dacă greșesc, că sunt copii răi. Aceasta este o formă de violență cu consecințe mai decât o palmă sau o urecheală. grave asupra psihicului, asupra dezvoltării copilului

Violența naște violență. Un copil crescut într-un mediu în care bătăile fac parte din rutina zilnică, vor învăța ca "așa se face" și vor aplica același tratament propriilor familii. Puțini sunt cei care datorită agresiunilor suferite se hotărăsc să evite violența, de orice formă, în familiile pe care și le formează odată ajunși la maturitate.

Copiii învață prin imitație, familia reprezintă modelul din care își extrage valori, cunoștințe și comportamente. 60% dintre adulți care sunt violenți cu partenerii au crescut în familii cu violență crescută. Violența se învață și poate fi schimbată printr-un proces de învățare. Violența nu este genetică.

Femeile agresate sunt treptat distruse psihic și rabdă bătăile partenerului lor de viață. Cele care stau cu un bărbat care le bate, le terorizează, și motivează că "rabdă de dragul copiilor", greșesc. Atmosfera încărcată de tensiune din casă ca și asistarea la scandalurile dintre părinți și bătăile primite de mama, îi afectează în mod deosebit pe copii, toate acestea având consecințe vizibile pe tot parcursul vieții lor.

Acțiunile care însoțesc violența sunt: intimidarea și manipularea, izolarea și sechestrarea, controlul asupra banilor și abuzuri asupra copiilor.

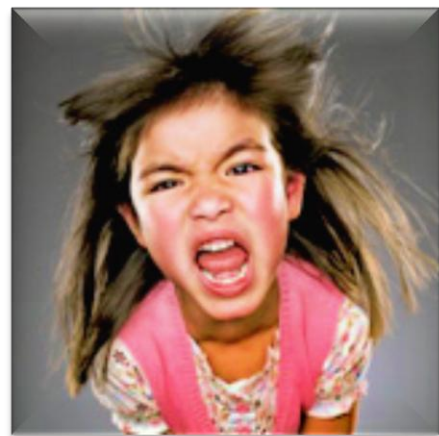
Violența în familie are cauze multiple: neînțelegerile din familie, incapacitatea acestora de a rezolva pe cale pașnică conflictele; sărăcia; consumul de alcool, droguri

Cauze mai puțin vizibile:

- neacceptarea greșelilor celui de lângă noi;
- obișnuința de a folosi forța pentru a atinge un scop;
- considerarea problemelor de familie și a actelor de violență în familie drept secret de familie;
- bărbatul se crede încă principalul factor decizional în familie;
- scăderea stimei de sine la victimă, umilirea ei...

Cercetările făcute demonstrează că cel mai mare număr de abuzuri au loc acasă, între membrii familiei, cele mai multe victime fiind femeile, 11% dintre victime fiind copii.

Într-o familie violentă copiii cresc într-o atmosferă în care nevoile de bază (nevoia de siguranță, de viață ordonată, de dragoste) sunt profund neglijate. Funcțiile paternale nu mai pot fi îndeplinite. O mamă, victimă a violenței soțului este mai puțin capabilă să asigure îngrijirile de bază necesare copilului (hrană, casă, igienă, haine, sănătate fizică) sau să-l protejeze pe acesta de răniri, accidente, oericoale fizice sau sociale.

Într-o atmosferă de violență, copilul devine cel mai adesea neglijat, expus tuturor relelor, rămâne într-o singurătate umplută doar de țipetele celor din jur. De aceea copiii sunt cele mai multe victime ale violenței domestice.

Copiii care cresc în familii violente dezvoltă comportamente și o condiție fizică ce-i ușor de recunoscut. Ei prezintă probleme fizice, boli inexplicabile, dezvoltare fizică mai lentă, probleme emoționale și mentale, probleme psihologice, de comportament, probleme școlare. De luat în considerare este în rândul adolescenților și a tinerilor a fenomenului sinuciderilor; tinerii provenind din familii cu climat deteriorat și cu slabă comunicare în cadrul acestora.

Cine intervine în situații de violență ?

organizații nonguvernamentale; refugii care oferă protecție în caz de urgență și adăpost temporar, sfaturi, informații, alte servicii; poliția- pentru înțelegere, ajutor, sfaturi practice; psihologi, consilieri de familie, medici de familie; biserica.

În cadrul acestor organizații , atât victima cât și agresorul trebuie cuprinse în programe de schimbare a comportamentului. Victima trebuie pregătită să se ajute singură ,este informată despre drepturile ei și despre instrumentele legale și instituționale care îi stau la dispoziție , astfel încât să știe ce poate să facă,cine o poate ajuta și ce drepturi are. Cel mai important este însă sprijinul psihologului,care o ajută să înțeleagă că nu trebuie să fie o victimă, că se poate apăra și că poate să decidă singură cum să facă acest lucru.

Munca specialiștilor nu se oprește aici. În timp ce persoana agresată începe să își recapete încrederea în sine și să își găsească forțe proprii, agresorul este la rândul lui cuprins într-un proces de schimbare.

Dacă pericolul de agresare persistă Poliția poate îndruma victimele violenței în familie spre adăpostul cel mai apropiat. Acolo, victimele agresiunii și copiii acestora , vor beneficia de cazare pe o perioadă determinată, masă, asistență psihologică, juridică,medicală,și chiar de asistare în instanță.

În privința copiilor din aceste familii, chiar dacă nu sunt loviți de către agresor, simplul fapt că sunt martori la violență dezvoltă în mai mare măsură comportamente agresive, uneori delictive, cum ar fi consumul de droguri,aderarea la găști de cartier,abandonează în mai mare măsură școala,iar ca adulți devin,în majoritatea cazurilor agresorii propriilor familii.

În școală copiii care se manifestă violent, copiază comportamentul unuia din părinți,care se comportă violent în familie. Ei răbufnesc în școală, căutând copii mai slabi decât ei ca să-și manifeste violența față de aceștia.

Pentru copii care se manifestă violent în școală sunt mai multe modalități de recuperare și îndreptare a acestora.

Primii consilieri ai copiilor violenți sunt învățătorii care îi sfătuiesc ce e bine și ce nu e bine și-i îndrumă să aibă un comportament normal. Îi îndrumă să se împrietenească cu colegi care nu au probleme de comportament și care îi pot ajuta să se îndrepte. Împărțirea unor responsabilități acestor copii dă roade ,determinându-i pe „violenți „ să se liniștească pentru îndeplinirea cu succes a cerințelor formulate.

Învățătorul va cere ajutorul consilierului și psihologului școlar pentru a îndrepta comportamentul școlarului violent. Aceștia prin discuții,teste,jocuri,pot evidenția tipul de comportament al elevului și repara parțial sau total modul de comportare a acestuia.

Violența în familie reprezintă o problemă serioasă de sănătate publică, agresiunile asupra femeii constituind o importantă cauză de deces și incapacitate de muncă.

Înv. Gr.I Cătălina Dobos
Liceul Pedagogic,,Spiru Haret ,,Focșani

PARTENERI EDUCAȚIONALI

„ Unele lucruri probabil se schimbă, dar noi începem și sfârșim cu familia”

Anthoni Brandt

Datorită schimbărilor profunde care se derulează în țara noastră în ultima vreme și care continuă într-un ritm accelerat, reacția școlii, ca instituție de educație, formare și orientare, trebuie să fie de adaptare a conținutului, structurii și funcțiilor sale de creare de premise favorabile pentru elevi, care să permită integrarea socială rapidă, flexibilitatea, inițiativa și rezolvarea de probleme. Școala trebuie să facă tot ce-i stă în putință pentru valorizarea maximă a fiecărui individ, printr-o rațională stimulare intelectuală a elevilor, a aptitudinilor, a atitudinilor și a trăsăturilor de personalitate.

O problemă stringentă pentru țara noastră o reprezintă responsabilitatea pentru calitatea educației și succesul școlar, care reclamă căi diferite de stabilire a relațiilor de colaborare între școli, familie și comunitate. Școlile de toate gradele sunt organizații responsabile pentru educația formală a copiilor și adolescenților. Școlile care își asumă această responsabilitate se consideră parte a sistemului social ce include familiile și comunitățile. Când acestea lucrează împreună, beneficiari sunt elevii.

În cele mai multe situații parteneriatele dintre școală, familie și comunitate pot să:

- Ajute cadrele didactice în munca lor;
- Perfecționeze abilitățile școlare ale elevilor;
- Îmbunătățească programele de studiu și climatul școlar;
- Îmbunătățească abilitățile educaționale ale părinților;
- Stimuleze serviciul comunității în folosul școlii;
- Ofere servicii și suport familiilor;
- Creeze un mediu mai sigur în școli.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze.

Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar

o simplă activitate cu caracter opțional.

Evoluțiile rapide din viața socială generează o cerere de continuare a proceselor de reînnoire a cunoștințelor, deprinderilor și valorilor pe durata vieții. Din perspectiva unei analize sistematice, educația părinților apare ca o dimensiune a educației permanente și desigur, a educației adulților.

Au existat întotdeauna educatori excelenți și părinți iubitori, care nu și-au pus probabil atâtea probleme și totuși au reușit foarte bine; dar poate ca acest lucru era mai ușor într-o lume foarte statornică, în care tradiția avea ultimul cuvânt. Modificarea pe care au suferit-o, în curs de o generație sau două, relațiile dintre părinți și copii, dintre adulți și tineri, apare mai vădită în considerația pentru copil ce "are semnificația de recunoaștere intimă și profundă a valorii persoanei copilului și de încredere în potențialul lui de dezvoltare"

În ceea ce privește relația școală-familie se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc.

Obstacolele relației școală-familie pot fi de ordin comportamental (întâlnite, atât între părinți, cât și la profesori și administratori școlari) sau de ordin material (relația școală-familie cere un surplus de efort material și de timp).

Programul Step by Step pentru clasele primare recunoaște, respectă și sprijină importanța rolului jucat de părinți în viața copilului, considerându-i parteneri educaționali.

La baza progresului se regăsește încrederea că părinții și școala colaborează responsabil pentru a asigura succesul fiecărui copil în toate domeniile de dezvoltare. Învățătorul trebuie să comunice dorința că școala va coopera eficient cu familia, implicând părinții activ în diferite proiecte.

Uniunea educator - părinte duce la dezvoltarea personală și intelectuală a copilului. Legătura școlară se bazează pe încredere și comunicare. Pentru realizarea unui parteneriat eficient trebuie să considerăm părinții ca pe cei mai importanți consultanți în înțelegerea cât mai bună a fiecărui copil în parte. Comunicarea eficientă creează încredere reciprocă. Noi avem multe de învățat de la părinții elevilor noștri.

Ascultarea atentă a părinților trimite mesaje de valoare pentru stabilirea de relații deschise, susținute de ambele părți. Prin intermediul comunicării în ambele sensuri, părinții și învățătorul creează o strânsă relație în sprijinul copiilor.

În cadrul programului Step by Step ședințele cu părinții au loc regulat, pentru a sigura o comunicare continuă privind progresul fiecărui copil.

Programul Step by Step propune modalități suplimentare de întreținere a legăturii cu părinții. Acestea sunt: scrisorile săptămânale, lunare, periodice. Ele sunt o metodă de a anunța părinții despre ceea ce vor studia copiii în timpul imediat următor și cum s-a finalizat capitolul precedent.

La întâlnirile de dimineață sau la plecare de la școală, părinții și învățătoarele au discuții libere despre evoluția copilului lor pe parcursul unei zile. În vederea desfășurării unor activități părinții sunt anunțați de ceea ce vor face pentru a-și aduce și ei aportul la desfășurarea cu succes a acestei.

Aceste activități le completează pe cele adiacente realizate de părinți pe tot parcursul programului educațional: studierea portofoliului copilului, citirea observațiilor

învățătorilor. De fiecare dată învățătorul ascultă ceea ce părinții își doresc pentru copilul lor în anul respectiv, stabilește o relație prietenoasă, sinceră, deschisă, „umăr la umăr”. Participarea familiei la procesul instructiv-educativ îi ajută pe învățători la atingerea obiectivului de individualizare. Doar prin comunicare activă cu părinții se obțin informații despre fiecare copil din clasă, altele decât cele desprinse din activitatea zilnică de la școală.

Este esențial ca și învățătorii să creadă că prezența și implicarea părinților este necesară și benefică. În realizarea parteneriatului, educatorii includ părinții în activitățile din clasă cu elevii, îi invită să coordoneze activități speciale, alese de ei. Prin aceste forme de activitate, adulții împărtășesc, din experiența lor de viață, din diferitele domenii de activitate în care lucrează. De implicarea părinților în activitate a clasei beneficiază atât copiii cât și învățătorii. Implicare a părinților îi ajută pe învățători să își dea seama de modul în care aceștia își motivează copiii, în care îi ajută să-și rezolve problemele,

să se apropie de o sarcină de lucru sau în care aceștia le împărtășesc preocupările și interesele. O atmosferă prietenoasă creează climatul implicării tuturor părinților în viața școlară a propriilor copii și duce la relații afective pozitive între aceștia.

Relația școală- familie- comunitate este una în care fiecare factor interrelaționează cu ceilalți. Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune.

Bibliografie:

Gheorghe Tomșa – *Psihopedagogie preșcolară și școlară* - București 2005

Eugenia Șincan - *Școala și familia* - Craiova 1993

Kate Burke Walsh - *Crearea claselor orientate după necesitățile copiilor* -București 2004

Prof.inv.primar Alexandrina Fotin
Liceul Pedagogic „Spiru Haret”
Focșani

Influența internetului asupra sănătății elevilor

Internetul s-a dezvoltat mult în ultimii ani și oferă servicii extrem de diverse, folosite în căutarea de informații, comunicare, divertisment, e-commerce, transfer de fișiere, etc. Dar pe cât de vast este, pe atât de dezorganizat, și rareori există un control asupra restricției în funcție de vârsta celui care caută o informație.

Psihologii atrag atenția asupra influenței internetului în rândul adolescenților. Problemele ce pot apărea sunt :

- **lipsa de comunicare**
- **vorbirea dificilă**
- **exprimarea incoerentă**
- **insomniile**

De asemenea, medicii subliniază urmările nedorite precum și deformările coloanei vertebrale ca urmare a orelor petrecute pe scaun în fața calculatorului, creșterea numărului de persoane supraponderale, cu diabet sau cu deficit de atenție, tulburări de comportament.

Principalele simptome ale dependenței cauzate de abuzul de internet (conform criteriilor psihiatrului american Ivan Goldberg):

1. Nevoia de a petrece tot mai mult timp în rețea pentru a obține satisfacții emoționale;
2. Reducerea semnificativă a interesului pentru alte activități care nu au legătură cu internetul;

3. Dezvoltarea, după suspendarea sau diminuarea utilizării internetului, a unei stări de agitație psihomotorie, anxietate, depresie, gânduri obsesive cu privire la ceea ce se întâmplă online, clasicele simptome ale abstinentei;

4. Necesitatea de a fi online tot mai des sau pentru perioade de timp prelungite față de intenția inițială;

5. Imposibilitatea de a întrerupe sau de a ține sub control Utilizarea internetului;

6. Petrecerea a peste 8 ore / zi online și dedicarea unui timp îndelungată activităților corelate netului.

7. A continua utilizarea internetului în pofida unor probleme generate de Utilizarea excesivă a acestuia, fie ele fizice, sociale, psihologice sau la locul de muncă.

Timpul dedicat comunicării pe internet nu implică dezvoltarea abilităților sociale și de comunicare, așa că părinții și profesorii ar trebui să ofere sfaturi atunci când elevii accesează internetul și mai ales să-l încurajeze să participe la activități care implică o relaționare interpersonală reală.

Prof. Ionela Bratu
Liceul Pedagogic "Spiru Haret"
Focșani

Rezultatele Recensământului Populației și al Locuințelor din 2011, publicate de Institutul Național de Statistică

Populația stabilă a României era, în octombrie 2011, de 20.121.641 persoane, dintre care 10.333.064 (51,4%) femei. Datele oficiale arată că populația stabilă a României a scăzut cu 1.559.333 persoane din 2002 până în 2011, principala cauză fiind considerată migrația externă. Cea mai mare parte a populației țării (54%) trăiește la oraș, în timp ce 46% dintre români locuiesc în mediul rural.

Din punct de vedere al etniei, 88,9% dintre locuitorii țării sunt români, 6,5% maghiari, 3,3% rromi și 1,3% de alte etnii. Față de recensământul din anul 2002 s-a înregistrat o creștere a ponderii populației de etnie rromă, de la 2,5% la 3,3% și o descreștere a ponderii populației de etnie germană, de la 0,28% la 0,20%.

Din totalul populației stabile, 44,2% au nivel scăzut de educație, alți 41,4% au un nivel mediu, iar 14,4% au un nivel superior de pregătire. La 20 octombrie 2011 erau 245.400 persoane analfabete.

Copiii între 0 și 14 ani dețin o pondere de 15,9% în totalul populației stabile, populația tânără (15 - 24 ani) reprezintă 12,3%, persoanele mature (25 - 64 ani) formează majoritatea (55,7%), iar persoanele în vârstă de 65 ani și peste reprezintă 16,1% din total. Persoanele în vârstă de 85 ani și peste dețin o pondere de 1,3% în totalul populației stabile, potrivit rezultatelor definitive privind populația ale Recensământului din 2011.

Din cele 18,8 milioane de persoane care și-au declarat religia la Recensământul din 2011, cei mai mulți, mai exact 86,5%, au declarat că sunt ortodocși, 4,6% romano-catolici, 3,2% reformati, 1,9% penticostali și 0,2% "fără religie" sau atei.

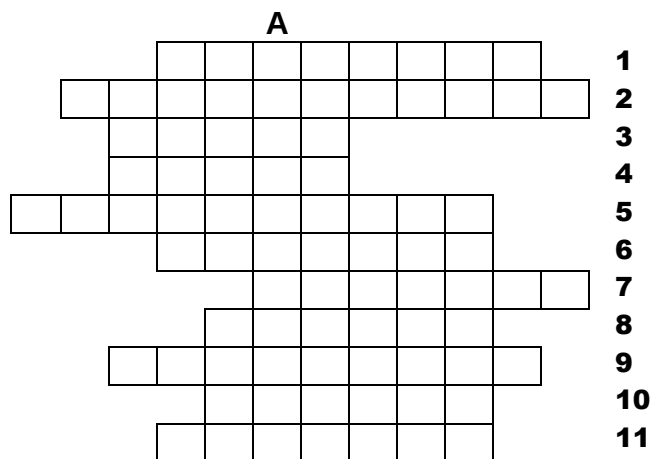
Bucureștiul avea, la 20 octombrie 2011, o populație de 1.883.400 de persoane.

Județele cu cea mai numeroasă populație sunt Iași, Prahova, Cluj, Constanța și Timiș. La polul opus se află județele Covasna, Tulcea și Sălaj, care au cea mai scăzută populație stabilă. Județul Vrancea figurează cu 340.310 locuitori, după ce în 1992 avea 393.408. Localitățile Focșani, Adjud, Odobești, Panciu și Mărășești au împreună 123.059 locuitori iar comunele din Vrancea au împreună 217.251 locuitori.

Prof. Mariana Șerbănoiu
Liceul Pedagogic "Spiru Haret"
Focșani

HOMO LUDENS

Estivală

B

1. Oraș situate la nord de Constanța, în apropierea căruia se află o tabără de vacanță pentru elevi.
2. Municipiu din Județul Suceava, importantă stațiune balneară, situate la confluența râurilor Bistrița și Dorna.
3. Stațiune montană situată în Județul Gorj, pe versantul sudic al Munților Parâng.
4. Stațiune din Județul Neamț, situată la poalele Masivului Ceahlău.
5. Localitate situată pe țărmul Mării Negre, destinată, cu precădere, vacanțelor tinereții.
6. Zonă de mare atracția pentru petrecerea concediului în sezonul estival.
7. Lanț muntos care traversează România, în care se află numeroase locuri turistice.
8. Perla litoralului românesc.
9. O altă stațiune situată pe litoralul românesc, vestită prin aspectul ei insolit (2 cuvinte).
10. Importantă stațiune montană, municipiu situate la poalele Tâmppei, zonă de mare atracția turistică.
11. Altă frumoasă stațiune din Județul Brașov, orașul situat la cea mai mare altitudine din România

La o dezlegare corectă, pe vertical A-B veți afla termenul compus care desemnează cel mai important moment din viața de elev (2 cuvinte).

Fenomen carstic
(Monoverb: 3-7)

La coafor
(Monoverb: 3-8)

Pagină realizată de prof. Elena Hrușcovașchi
Liceul Pedagogic "Spiru Haret" Focșani

CUPRINS

1. <i>Candele în cer</i> , prof. Doina Adetu	p. 3
2. <i>Activitatea publică a regelui Mihai între 1940-1944</i> , prof. Petrița Bîlbîe	p. 5
3. <i>Sfântul Teodosie de la Brazi, ocrotitorul Buzăului și Vrancei</i> , Prof. Daniela Ciolpan	p. 8
4. <i>Misiunea sfinților într-o lume secularizată (I)</i> , elev Robert Voicu, clasa a X-a B	p. 9
5. <i>Misiunea sfinților într-o lume secularizată (II)</i> , elevă Dana Sârbu, clasa a XI-a	p.10
6. <i>Sfânta Liturghie – Izvor al vieții veșnice</i> , prof. Nicoleta Stanciu	p.12
7. <i>Martiri și sfinți</i> , prof. Elena Hrușcovschi	p.15
8. <i>Calendar istoric</i> , prof. Elena Hrușcovschi	p.17
9. <i>Europa mea</i> , elevi ai clasei a XI-a B	p.20
10. <i>Ziua Z-Debarcarea aliaților în Normandia</i> , prof, Giorgian Flavius Panaite	p.23
11. <i>Ștefan cel Mare-Mănăstirera Putna; ctitor și ctitorie</i> , prof. Elena Hrușcovschi	p.25
12. <i>Aviatorul</i> , Emil Andrei Șchiopu, clasa a IV-a step by step	p.29
13. <i>Ziua noastră</i> , Bianca Marin, clasa a IV-a step by step	p.29
14. <i>Ziua copilului</i> , Nicoleta Ploscaru	p.30
15. <i>Ziua copilului</i> , Cristina Boboc	p.30
16. <i>Vara</i> , Oana Busuioc, clasa a VII-a	p.31
17. <i>Eu - cetățean al Uniunii Europene</i> , Cerasela Dima, elevă clasa a XI-a A	p.32
18. <i>Scrisoare către Basarabia. Hotarele din noi</i> , elevă Ramona Năstase, clasa a XI-a D	p.34
19. <i>Inocență în formă și culoare</i> , grup de elevi clasa a IV,a step by step	p.36
20. <i>Violența în familie</i> , prof. Cătălina Doboș	p.37
21. <i>Parteneri educaționali</i> , prof. Alexandrina Fotin	p.40
22. <i>Influența internetului asupra sănătății elevului</i> , prof. Ionela Bratu	p.43
23. <i>Rezultatele Recensământului Populației și al Locuințelor din 2011</i> , Prof. Mariana Șerbănoiu	p.45
24. <i>Homo ludens</i> , prof. Elena Hrușcovschi	p.46

POLIFONII

ISSN 2285 – 0880

ISSN-L = 2285 – 0880